

SLOVENSKI ŠTAJERC

Iz naroda za narod!

«Slovenski Šajerc» izhaja vsak drugi četrtek, datiran z dnevom naslednje nedelje. — Naročnina za celo leto 2 K. — Naročnina se tudi na pol leta plačuje in se mora poslati naprej. — Cena oznanil je za eno stran 32 K, za $\frac{1}{2}$ strani 16 K, $\frac{1}{4}$ strani 8 K, $\frac{1}{8}$ strani 4 K, $\frac{1}{16}$ strani 2 K, $\frac{1}{32}$ strani 1 K. — Pri večkratnem oznanilu je cena posebno znižana. — Za oznanila (insetate) uredništvo in upravnništvo ni odgovorno. — Uredništvo in upravnništvo je v Kranju (Kranjsko). — Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastoj. — Rokopisi se ne vračajo in se morajo najdalje poslati do pondeljka pred izdajo dotične številke.

Št. 5.

V Kranju, dne 2. oktobra 1904.

I. letnik.

Po volitvah in „svoji k svojim“.

Duhovi so se pomirili in zopet živimo kakor nekaj tednov pred volitvami. Razburjenost za časa volitev se je plegla in stranke so začele zopet potihem delovati za prihodnost. Zadnje volitve so nas poučile, da ne odločuje samo denar, katerega je zlasti nemško-nacionalna stranka mnogo potrosila, marveč vzbujena narodna zavest in stanovska zavednost.

Slovenci bi bili lahko popolnoma zadovoljni z izidom volitev, ako bi ne bile ravno te volitve pokazale, da je velik del slovenskih Štajercev politično mrtev, da mu je vseeno, naj mu vlada tujec ali domačin. Ta slaba stran slovenskega ljudstva se je pokazala zlasti tam, kjer ni razširjeno narodno časopisje. To rano na slovenskem telesu hočemo odpraviti, pa naj je to komu prav ali ne! Mi hočemo imeti zdrav, zaveden narod, kajti le takemu narodu je zagotovljena bodočnost.

Poglejmo natančneje število oddanih glasov!

V celjskem volilnem okraju je dobil Slovenec g. Roš 10.286 glasov, njegov nasprotnik, socialni demokrat Mlakar 2195 glasov, Nemci, oziroma banda zbrana okrog „Nemčurskega Štajerca“, pa niso postavili kandidata, ker so se bali blamaže.

V ptujskem volilnem okraju je dobil g. dr. Ploj 13.376, Ornikov kandidat Wratschko 5407, socialni demokrat Vidmar pa 134 glasov. Osle, pravijo, gre samo enkrat na led, naš ljubeznivi

Wratschko pa je hujši od osla. Sedaj je menda izprevidel, da ga ima Ornik za navadno strašilo, ki se postavlja v koruzo. Da bi Wratschko prodrl, tega najbrže niti sam ni pričakoval, še manj pa pek Ornik, ki dobiva iz Prusije denar, da more rogoviliti po slovenskem Štajerju. Da je Wratschko dobil 5407 glasov, se ni čuditi, kajti pruske marke, šnops in gulaš je prevelika privlačna sila, da bi odvrnila ljudi Ornikove in Wratschkotove vrste od pruskega korita. Slovenci ptujskega volilnega okraja so pokazali, da so zavedni narodni možje, ki ne marajo za nemčursko sodrigo, katera se sedaj še redi od slovenskih žuljev. Dolgo pa to ne bode trajalo! „Nemčurski Šajerc“ v Ptuj proročuje, da bode nastopilo za Slovence sedem lačnih let, toda mi bomo poskrbeli, da zadenejo tista lačna leta nemčurje, ki bodo crkali še lakote. Nemčurski trgovci, gostilničarji, peki in drugi že danes trepečejo, ker se boje tistih **lačnih let!** Mi sicer nismo vzrok, da bodo nemčurji izgubili svojo mast, katero so si nabrali na Slovenskem, vzrok temu je v prvi vrsti Ornik, tisti Ornik, ki je v svoji častihlepnosti privel oba naroda na Štajerskem do narodnostnega boja, tisti odpadnik, ki ščuva Slovence zoper Slovence! In samo Orniku se imajo Nemci in nemčurji zahvaliti, da se je ustanovil „Slovenski Šajerc“, ki bode skrbel, da bodo Nemci sami Ornika nagnali z bičem, katerega bi bolj zaslužil, kakor vitežkega križca.

Volitve so pokazale, kje je resnica, kje pa laž. Pokazale se tudi, kdo so naši nasprotniki, katerih se hočemo dosledno ogibati. Kdor je volil od podkupljenih prusjakov postavljenega kandi-

data Wratschkota, ta ni vreden, da sedi s Slovenci pri isti mizi, tisti je garjeva ovca, ki se mora izključiti iz naše družbe. Tem ljudem bomo pokazali, da nimamo grošev za pruske prijatelje. Vsak količkaj zaveden Slovenec bode gledal na to, da se poslej nemčurska banda ne bode delala norca iz slovenskih grošev.

Doslej se Slovenci nismo ravnali po geslu „svoji k svojim“, namreč smo podpirali Nemce in nemčurje, odslej pa nam je vsakdo izdajalec, ki kupi samo za en groš v nemčurski trgovini. Vsakega zavednega Slovenca dolžnost bodi, da odvraca mlačneže od nemčurskih trgovin, od nemčurskih gostilničarjev in od nemčurskih „doh-tarjev“, kajti le na ta način se otresemo gadje pruske sodrge.

V mariborskem volilnem okraju je dobil Slovenec Thaler 3743 glasov, nemški nacionalec Stieger 6274 glasov, nemški krščanski socialist župnik Lopič 4792 glasov in socialni demokrat 3206 glasov. Pri ožji volitvi med Stiegerjem in Lopičem je zmagal prusjak Stieger. 102.560 Nemcev je oddalo skupaj 11.066 glasov, s socialnim demokratom vred pa 14.272 glasov; 85.020 Slovencev pa je oddalo samo 3743 glasov. Iz predstojećih števil se razvidi, da vlada med Slovenci v mariborskem okraju velika malomarnost. Kdo je temu vzrok, ni težko uganiti. To je naravnost škandal, da slovenski kandidat ni prišel niti do ožje volitve. Pri tolikem številu Slovencev bi bil lahko slovenski kandidat zmagal brez ožje volitve, če bi se bilo vsaj jedno leto delovalo v narodnem smislu, kajti samo tisti se zaveda svojih političnih pravic, ki je prepojen z narodnim ponosom. Mlačneži ne pridejo v poštev, kajti v politiki, kakor v vojski štejejo samo mobilizirane čete; vojaki za pečjo ne pridejo v poštev. Toda, vidimo se še in takrat bomo obračunali z Nemci. Prvikrat in zadnjikrat je prusjak Stieger deželni poslanec, pa če ga sto Ornikov podpira s pruskim denarjem. Tudi v mariborskem okraju se bo dvignil slovenski kmet in bo pokazal prusjaskim pijavkam svojo trdo slovensko pest.

Vi pa, ki ste doslej samo spali in jedli, začnite enkrat tudi delati!

Rusko-japonska vojna.

Pred veliko bitko.

Vsi znaki in priprave pri Mukdenu govore dovolj jasno, da je velika bitka blizu. Na podoben način se je

pripravljala tudi bitka pri Liaojanu. Japonske prednje straže prodirajo polagoma naprej, dočim napadajo Rusi z nasprotni strani le v toliko, da proučijo sestavo in moč nasprotnikovo. Japonci potrebujejo za razvitek svoje armade prostora. Pravi odpor Kuropatkinove armade je pričakovati severno reke Hune, najbrže na visočinah, odkoder je mogoče obvladati reko in njene prehode, tako da bodo Japonci primorani prekoračiti reko in obiti ruske pozicije v velikem ovinku. O podrobnostih dosedanjega premikanja ni mogoče izvedeti nič zanesljivega. Iz Kuropatkinove strategike je le razvidno, da štedi svoje čete ter jih noče utrujevati proti japonskem prodiranju, dokler niso prišle dalje kot je po njegovih računih brez škode.

Bitka, ki jo pričakujejo pred Mukdenom, bi bila ponovljena liaojanska bitka, ker se obe armadi ravno postaljata, kakor sta stali pred Liaojanom. Rusi so se postavili v polkrogu okoli mesta. Prednje čete tvorijo lok, ki se dotika v obema koncema reke Hune. Levi konec je pred Mukdenom, desni za Mukdenom, seveda se dotika reke Sa. Pred tem lokom stoje tri japonske armade: Kurokijeva na desni, Nodzuova na levi in Okuova v sredi. Kuroki zopet postopa tako, da bi prekoračil reko Hun, kakor je prekoračil reko Tajce, da bi obšel levo rusko krilo. Zdaj bo pa to težje, ker je reka Hun bolj deroča. Za Kuropatkina je ugodnejše to, da teče reka pred mestom; pri Liaojanu je imel reko za hrbtom.

Pariska vest iz Mukdena pa opisuje položaj tako: Šesti sibirski armadni zbor Mejendorfov, kateri je dobro izvežban in se ni stal v boju, je tako sestavljen, da sprejme in zadrži prvi japonski napad na levem krilu. Polki, ki so se bojevali pred Liaojanom, pridejo v reservo. Vrsta gričev, ki se vleče deset milj južno-vzhodno od Mukdena, je preprežena z žicami, ki naj zadržujejo Japonce. V tla so zabiti ostri koli, nasejano razbito steklo in izkopane jame, ki so pokrite z dračjem in prstjo. — Za temi griči čaka ruski general Bilderling na prvi napad. Od tega, ali se posreči tako zadržati Japonce, je odvisno, ali bo pri Mukdenu glavno bojišče, ali pa gre Kuropatkin v Tjenlin čakati Japoncev.

Japonske sile pred Mukdenom čeni dopisnik «Ruskih Vedomosti» na 365.000 mož. In sicer ima Kuroki 151.000 mož in 372 topov, Oku 125.000 mož in 362 topov, Nodzu 89.000 mož in 320 topov. Vseh topov in možnarjev skupaj imajo Japonci pred Mukdenom 1054. Ako Japonci postavijo tja še četrto armado, imeli bodo 400.000 mož. — Kuropatkin je pa mnogo slabjši. Njegove čete ne morejo biti večje, kakor 330.000 mož. Japonska premoč bi znašala torej 70.000 mož. Najbrže bo Kuropatkin tudi pri Mukdenu poizkušal le Japoncem prizadeti kar največ izgub in se bo umaknil še dalje. Iz Petrograda se brzobjavlja, da je Kuropatkin svojim generalom ukazal, da ne sme nobeden pred Mukdenom izivati bitke.

Okolo Mukdena je začelo snežiti. Celo noč na 24. septembra je padal gost sneg. Zjutraj je pa naletaval dež, nakar je začelo zmrzovati.

Maršal Ojama je dne 20. septembra brzobjavil v Tokio: «Sovražni oddelek najmanj štirih bataljonov pehote, osem švadronov konjenice s štirimi topovi je prišel dne 17. septembra od strani Tuhu; drugi oddelek je

prišel od Mukdena, ter štel en bataljon pehote, nekaj konjenice in šest topov. Oba oddelka sta se spoprijela pri Pingtaitseju z japonsko kolono. Severno od Pensikuja se je razvila živahna bitka, ki je trajala tri ure. Oddelek, ki je prišel iz Mukdena, se je začel odmikati proti severu. Naša artilerija je zasledovala sovražnika ter mu prizadejala precejšnjo škodo. Glavne sovražnikove čete so odhajale v oddelkih ter so pustile le eden del, ki se je trdovratno branil, vendar je bil po sedemurnem boju pregnan. Eden del teh čet smo imeli še 18. septembra pred svojimi kolonami. Glavna ruska moč je očitno pri Vajlengšaj-Senčitu.»

O boju pri prelazu Dalin (Funtsjafulin?) je sporočil general Kuropatkin caru: «Po poročilih, ki sem jih dobil o bitki pri prelazu Dalin dne 20. septembra, je bil sovražnik, ki je dvakrat naskočil našo pozicijo, obakrat na celi črti odbit z velikanskimi izgubami. Dobili smo več ujetnikov ter smo zaplenili večjo množico orožja in streliva.»

Nova pomožna ruska armada.

Osmi armadni voj s 6. sibirskim vojem in s kavalerijsko divizijo se prideli kot posebni armadni oddelek vrhovnemu poveljstvu generala Linjeviča. Poveljeval bo temu oddelku general Milov, primeroma mlad, čvrst, v moderni taktiki vrlo izomikan mož, v katerega stavijo v vojnem ministrstvu največje nade. Izkazal se je posebno kot organizator 8. voja v Odesi.

Pod vrhovnim poveljstvom Kuropatkinovim bodo osnovane tri ruske armade po zgledu japonskih: Kurokijeve, Nodzuove in Okuove. Prvi bo poveljeval Zaru-bajev, drugi Linjevič, tretji najbrže Kanlbars. Po vojnih pravilih ena oseba ne more poveljevati več kot 120.000 vojakom. Zdaj ima Kuropatkin čez devet armadnih zborov. Aleksejev ima zdaj samo administrativne zadeve in se ne vtika več v vojsko.

Rusko vojno ministrstvo je odredilo, poslati vse topove, kar jih je na razpolaganje, v Harbin.

Japonska vojna sila v Mandžuriji.

«Kölnische Zeitung» poroča: Po poročilih iz Mukdena so imeli Japonci pri Liaojanu v celem zbranih 500.000 mož z 700 topovi. V tej armadi je bilo tudi 40.000 Korejcev in 30.000 Kitajcev. «Ruski Invalid» je izračunal, da se nahaja v južni Mandžuriji in na Kvantungu najmanj 500.000 Japoncev, ako ne še več. Pod temi pogoji se pač ni čuditi, da se morajo Rusi še vedno umikati. Z ozirom na to, pa se mora nehote občudovati generala Kuropatkina, da je na tako sijajen način rešil svojo armado iz nevarnosti in se tako spretno umaknil proti severu.

Japonska narodna armada.

Neki japonski časnikar v Londonu piše, da imajo Japonci velikansko rezervo moštva v takozvanem «koku-mingunu» (narodni armadi). V vseh japonskih šolah se učenci vzgajajo vojaško ter prisostvujejo vsako leto po več tednov vojaškim manevrom ter se navadijo na vse težave vojaškega življenja. Ti učenci so takoj pri vstopu v polk porabni (?) vojaki.

Marsal Ojama.

je zahteval novih čet. Vojno ministrstvo mu je obljubilo, da pošlje konec tega meseca še 100.000 mož in 225 topov.

Japonska in Kitajska.

Neki odličen Anglež, ki se je ravnokar vrnil iz Tokia v London, pripoveduje, da je notranji položaj na Japonskem skrajno neugoden in ne brez nevarnosti. Japonska vlada je nagovarjala Kitajsko, naj bi takoj kitajske čete zasedle Mandžurijo, kakor hitro jo izprazniijo (?) Rusi. Kitajska pa je ta predlog odklonila ter v znak svoje nevtralitete še celo odpoklicala en del svojih čet pod generalom Ma.

Japonski kmet in vojska.

Bremena vojske z Rusijo nosi pred vsem japonski kmet. Javna tajnost je namreč na Japonskem, da izkuša vsak Japonec pri odmerjenju davkov prevarati japonske davčne oblasti in to tudi najvišji japonski stanovi. A kmetiču to ni mogoče, ker svojega zemljišča ne more prikriti. A ne samo da plačuje davke, tudi v armadi služijo ponajveč kmetje in pa njihovi sinovi. Uradnikom in pa trgovcem namreč na Japonskem ni treba služiti v armadi in zlasti manjka tudi enoletnih prostovoljcev. A japonski kmet rad prenaša zahtevane žrtve, ker je mnenja, da je Rusija smrtni sovražnik Japonske. Na Japonskem splošno sodijo, da bo vojska trajala dve leti, kljub temu so pa Japonci mnenja, da bodo lahko vzdržali bremena dolgotrajne vojske.

Japonski ujetniki na Ruskem.

O čudnem protivju besnosti, s katero se vodi boj na Daljnem Vztoku, poročajo ruski listi. Ruski listi se namreč pritožujejo, da rusko občinstvo postopa z japonskimi ujetniki s pretirano prijaznostjo. K temu pripomnja «Svjet»: Vse te govorice, da so Japonci vredni našega spoštovanja, so smešne. Vprašanje o spoštovanju ne pride v poštev, dočim si obe stranki prizadevata, se medsebojno uničiti. Japonska pogumnost nas nič ne briga. Njihovo število in njih vojaška znanost so stvari, ki nas zanimajo, kajti proti temu se nam je bojevati. Tudi nas nič ne briga, ali so Japonci dobri ali malovredni, zakaj v toliko so malovredni, ker nam hočejo škodovati. Glede ujetnikov mora prenehati vsako pretirano čuvstvovanje, smatrati se jih mora za razorožene sovražnike, in pozabiti ne smemo, da so sovražniki. Ujetnikom dvoriti ni patrijotično. Ujetnikom dajati priliko, da proučujejo Rusijo, je neumno.

Sklepanje miru?

Angleško časopisje je veren tolmač japonskega mnenja. Ker so angleški listi zadnji čas začeli pisati o sklepanju miru med Japonsko in Rusijo, je pač znamenje, da si na Japonskem krvavo žele konca vojne, dasi si želi gotovo tudi Rusija, kakor celokupno kulturno človeštvo sploh blagodejnega miru. Toda zapreke so še tolike, da ni misliti še kmalu na mir. Glavna zapreka je seveda japonska trmoglavost, ki pričakuje od Rusije tako dalekosežnih koncesij, kakršne se morejo zahtevati

le od popolnoma premaganega, dasi so bili Japonci iz-
zivači in neopravičeni zahrbtni začetniki. Za to svoje
hudodelstvo pa tudi morajo biti korenito ponižani. Tega
prepričanja je car, ki je izjavil, 'da je mir le mogoč, ko
bo Japonska popolnoma ponižana. Istega mnenja je tudi
general Kuropalkin, kakor je to povedal značilno te dni
švedskemu vojaškemu atašeju.

•Iz pred Port Arturja.

Zopet pripravljajo Japonci splošni naskok na Port
Artur in v Tokiju so uverjeni, da bo trdnjava v 10 ali
v 14 dneh japonska. Take «upe» je Japonska že opeto-
vano pokazala. Saj se je že februarja poročalo iz Joka-
hame, da je Port Artur padel. Mesec pozneje se je po-
ročalo celo, da so Rusi že zapustili trdnjavo. Toda
danes po skoraj osemmesečnem obleganju je Port Artur
še v junaških ruskih rokah ter še tudi ostane. Z bridkim
humorjem prorokujejo v japonskih uradnih krogih, da
bo Port Artur zavzet do novembra za cesarjev rojstni
dan — ali pa se bo moralo to odgoditi do spomladi in
na zadnjo eventualnost se tudi Japonci pripravljajo, če-
tudi kislih obrazov. V Daljnem si že pripravljajo pre-
zimovališča. Tam jim bo glavno zatočišče, ako postane
v Inkav in Njučvang dovoz vsled ledu nemogoč.

Od 7. do 17. septembra se baje ni noben strel iz-
strelil na Port Artur, ker je bilo japonsko streljivo po-
kvarjeno. To pa ne soglaša z dosedanjimi ruskimi poročili,
ki trdijo, da se trdnjava neprestano, četudi v daljših
odmorih, bombarduje. Japonci se izkušajo trdnjavi pri-
bližati v treh smerih: ob glavni eesti severno, izven
mornaričnega taborišča, ob cesti v Daljni. Ceste so zelo
slabe, da skoraj ni mogoče spraviti topov naprej. Na
nekaterih krajih sta si sovražnika le še 50 (?) metrov
narazen, največja razdalja je 1000 metrov.

Iz Tientsina se poroča, da so japonski topniški čolni
zapustili Inkav, da se udeležijo novega in, kakor Japonci
pričakujejo, končnega naskoka na Port Artur. Dve utrdbi,
ki ju imajo Japonci ob glavni progi in katerima pripisu-
jejo toliko važnost, so te po zatrdilu «Daily Telegrapha»
dve mali utrdbici izven prave utrdbe; te utrdbici imajo
Japonci že dolgo ter ju držijo zaradi moralnega vtisa,
dasi dosegajo do tja ruske krogle ter pobijejo veliko
Japoncev.

Od severnega Golobjega zaliva v Takušan delajo Ja-
ponci celo vrsto utrdb, v vsako pridejo po štirje topovi.
Japonski častniki priznavajo da so najdrznejši japonski
napadi na ruske utrdbe ostali brezuspešni.

Neki trgovci, ki je utekel iz Port Arturja, pripove-
duje, da je general Steselj duša cele obrambe. Podnevi
hodi v blesteči uniformi po trdnjavi ter daje vojakom
pogum. Ponoči obiskuje v preprosti uniformi utrdbe.
Ako si hoče malo odpočiti, leže za kak nasip ali v jarek.
Spi pa menda sploh nič. Pogosto obišče s svojo ženo
tudi bolnišnice ter tolaži ranjenike, Čestokrat ga je vi-
deti tudi na nasipih, na katere se z japonske strani strelja.
Pri častnikih general ni priljubljen, ker je prestrog.

Iz Šanghaja se poroča, da je rusko brodovje pred
Port Arturjem dobilo nalog, za vsako ceno planiti iz
pristanišča ter prispeti v Kiaočan. Tam naj se ladje raz-
orožijo, da se na ta način vsaj ohranijo državi. Rusko

brodovje v Port Arturju obstoji iz petih vojnih ladij in
devetih razdiralk. V pristanišču se morajo neprestano
gibat, da se izogibajo granatam.

Razna poročila trde, da so Japonci pri Port Arturju
dosegli velike uspehe. Rusov je bilo 400 ubitih in 800
ranjenih, tudi so izgubili 45 topov in več važnih utrdb.
Iz Berolina pa se poroča, da so Japonci zadnje dni
izgubili pred Port Arturjem več nego 90000 mož.

«Morningpost» poroča iz Čifua: Pred Port Arturjem
je pričakovati resnih dogodkov. Japonsko brodovje je
zbrano pred trdnjavo. Topničarke, ki so bile doslej
v Inkavu, so dobile povelje, takoj odpluti proti Port Arturju
ter se združiti z ondotnim brodovjem. Že štiri dni ob-
streljujejo trdnjavo od kopne in morske strani.

Iz Tokia poročajo: Vkljub napredovanju pred Port
Arturjem ne mislijo tukaj še na udajo trdnjave. Sploh
so prišli tukaj do jako resigniranega prepričanja glede
zavzetja trdnjave, odkar je prišla vest, da ni pričakovati
baltiskega brodovja pred prihodnjo spomladjo. Iz gotovih
(?) virov vedo, da bo začetkom novembra pošla Steslju
vsa municija. Pustili ga bodo tedaj mirno biti še do
«zadnje granate in patrone», kakor je rekel sam, in potem
šele napraviti naskok, ako ne bodo še poprej srečne
okolnosti pripustile naskoka. Permanentnih utrdb Japonci
še niso naskakovali, kakor trde poprejšnja poročila, ter
je treba na mnogih krajih napraviti še vrzeli, skozi ka-
tera bodo lahko udrl v mesto. Med permanentnimi
utrdbami je mnogo podzemeljskih prostorov, ki so varni
pred bombami, tako da trpe oblegalci izgube le pri
svojih pogostih izpadih, toda nikakor ne pri brambi.

«Daily Mail» javlja iz Kodanja, da je dobil car Ni-
kolaj pretekli teden od portarturskega poveljnika gene-
rala Steslja poročilo, v katerem zatrjuje, da upa Port
Artur držati še tri mesece. Pred Port Arturjem ne
manjka Japoncem živil, pač pa dobre pitne vode. V Tokiu
so bridko razočarani, da Port Artur še vedno ni pal.

Postrežniki rdečega križa — ubiti od Japoncev.

«Matin» v Parizu je prejel od svojega poročevalca
iz Čifu sledečo brzjavko: Tukajšnji ruski generalni konzul
je prejel iz Port Arturja poročilo gospoda Balahova, vi-
sokega dostojanstvenika carskega dvora in načelnika sa-
nitetnega oddelka ruske vojske v Vztočni Aziji. Balahov
prosi, naj se objavi, da so Japonci na člane rdečega
križa večkrat streljali, med tem ko so isti pobirali po
bojišču mrtve in ranjene vojake. Mnogo postrežnikov je
bilo ubitih.

Ogorčenje je tem večje, ker so bila pri japonskih
mrličih najdena naznanila tiskana v ruskem jeziku in pod-
pisana od japonskega generala, v katerih so bili Rusi
naprošeni, naj te mrtvece, ki so padli blizu utrdb, po-
kopljejo.

Dopisi.

Od Male nedelje. Volitve v četrto kurijo dežel-
nega zbora štajerskega so končane in izid sa volilno
skupino Ptuj je za Slovence jako časten, ker je bil naš

kandidat, občespōstovani dvorni svetnik, gospod dr. Miroslov Ploj izvoljen za poslanca v tej kuriji z ogromno večino. Kakor smo poizvedeli, se je posebno mursko polje zavedno obnašalo in nobena grožnja ter nobena zvižaja ni odvrnila naših volilcev iz murskega polja od edino prave narodne poti. Drugače je pa bilo pri nas pri Mali Nedelji, kajti, kolikor smo dozdej izvedeli, je v občinah Drakovci, Mala Nedelja in Radoslavci bila večina glasov oddana za nasprotnega kandidata, dozdej še pri vsaki volitvi propadlega orehovskega reneganta Franceta Wratschkota, katerega so naši nemškutarji na nepostavnih, sicer slovenskih plakatih priporočali pod imenom Franc Vratčko kot edino sposobnega poslanca v navedeni kuriji. Seveda je sijajno propal in se sme s svojimi agitatorji vred sramovati notri do želodca zbog tega poraza.

Posebne zasluge ima drakovski župan Jurij Mikl, po domače Jerékoy Jürek, ki ne zna druge nemške besede, kakor besedo «dumhajtl», katera beseda mu je postala pregovor. Komur je znano, da ta «dumhajtl» Jüri visi pri ptujski hranilnici za 10.000 kron, ta bo tudi razumel, odkod je privedlo njegovo navdušenje za orehovskega renegata. Kakor smo proizvedeli, šel je od volilca do volilca ter vsakemu sam popisal glasovnico, jednemu je celo rekel, da mu ni treba glasovnice prinesiti osebno na volišče. (Res pravi dumhajtl. Op. ured.)

V družbi s tem «dumhajtl»-Jürjom agitiral je tudi Franc Muhič iz Drakovca, ki visi pri ravnoisti hranilnici za ravnotako svoto od 10.000 kron. V občini Radoslavci so bili zopet drugi faktorji krivi, da je dobil Vračko večino glasov. Vzroke zaradi volitve v Radoslavcih bomo pa prihodnjič naznanili, ker dozdej še nimamo skupaj cele stvarine.

Sramotno je samo za drakovsko in nedeljsko občino, da dela tako nepotrebno narodno zgago, ali, kakor bi Jerékoy Jürek rekel, take «dumhajtle». Nedeljčani, sramujte se svojega poraza in pokažite pri prvi priliki, da ne marate takih županov, ki delajo take «dumhajtle», ker boste prišli sicer popolnoma ob dobro slovensko ime, če se boste pustili voditi od takih neznačajnežev — za nos! Prihodnjič več!

Iz Ptuja. (Župan Ornik kot prijatelj Slovencev.) «Štajerc» je trobilo peka in župana Ornika. Kar ta želi ali zapove, to se mora pisati v «Štajercu», in če je vse tako debela laž, kakor je pek Ornik debel. «Štajerc» hvali na komando Ornika vse drugo, napada, grdi in obrekuje pa posebno značajne Slovence, «Štajerc» pa vse zataji in prikrije svojim bralcem, kadar napravi Ornik sam ali skupno z drugimi kako lumpurijo. Na tako lumpurijo hočem danes jaz opozoriti. Mesto Ptuj ima glasbeno društvo in solo (muzikferajn). To dobiva denarne podpore iz mestne občinske blagajne in tudi iz deželne. Sedaj je društvo spet dobilo in nastavilo novega ravnatelja. Ker pa prusak ljubi le Prusa, vzeli so ravnatelja iz Vajmara! Nobeden avstrijski Nemec ni bil dovolj nemški, da bi mu bili naši prusaki privoščili ta mali zaslužek; ne, službo je dobil Hanz Cabel iz Nemčije! Kako mora tedaj Slovenec ali sploh Slovan dobiti službo v Ptuj? In to ni pojedini slučaj! Prus dobi v Ptuj službo, vsi drugi naj poginejo, si misli župan Ornik, sodnijski adjunkti Torgler, Bračič i. t. d., kani glasbenega društva. Hajl!

Iz ptujskega okraja. (Pek Ornik reformira!) Kot mestni župan je Ornik spravil mestne hlapce in delavce, mestno policijo, mestne gasilce, mestne muzikante i. t. d. v novo obleko ali uniformo. Ornik s tovariši je prusak in tako tudi pozna in ljubi le pruske uniforme. Vsaka puhla glava v Ptuj si domišlja, da je najmanjše Bismark od nog do glave, ako nosi kapco namesto po avstrijskem po pruskem kroju ali suknjo s pruskimi škrijci. Kot načelnik je Ornik pred kratkim vsem cestarjem napravil tudi mlinarske pruske kape. Ko bi prišel cesar Viljem v ptujski okraj, kako bi bil vesel Ornikovih čepic ali kap. Ornik je upeljal imenitno reformo v prid avstrijskemu prusaštvu. C. kr. okrajni glavar Underrain v Ptuj naj ne pozabi opozoriti c. kr. namestnika grofa Clarija na to Ornikovo delo, kajti mogoče je, da ta pridobi Orniku novi red za zaslugo, da je pri cestarjih ptujskega okraja vpeljal namesto avstrijskih pruske kape. Morebiti je Ornik kupil kape celo v Nemčiji, da je dobil pristno pruske. Bog ga . . . !

Iz slovenjegraškega okraja. (Različno.) Deželnozborske volitve so dobro izpadle. Naš poslanec g. Ferdo Roš je dobil v našem sodnem okraju 1414 glasov, nasprotnik pa samo 6.

S tem, da smo se volitve v tako obilnem številu udeležili, pokazali smo, da ljubimo svoj narod, da se hočemo potegovati za naše pravice, in da nočemo pustiti na naši zemlji gospodariti nemčurjem.

«Fuksov Janez», kateri je rojen Slovenec, saj še sedaj ne razume pravilno nemški, ampak le govori «Kuhltajč», štuli se med nemčurje, ker misli, da je to bolj «nobel»; prodaja v svoji trgovini ptujsko giftno koto in vsiljuje ta umazani list z vso vsiljivostjo slovenskim kmetom. Naša sveta dolžnost pa je, da se zanaprej izogibljemo takega človeka.

Tudi trgovcu Reiterju dišijo prav dobro slovenski groši. Prav prijazno zna vabiti Slovence v svojo trgovino, za hrbtom pa se jim smeje v pest in jih imenuje «windische troteln» in «windische pfafen».

Žalibog, da se še najdejo takozvani slovenski voditelji, ki podpirajo v škodo in sramoto Slovincem tega človeka.

Poprimite se vendar enkrat gesla «Svoji k svojim», saj imate v «Narodnem domu» trgovino in gostilno! Prihodnjič več.

Mihalovci, p. Ivanjkovci pri Ormožu. Ne vem, naj li napišem hvalo narodni stranki, ki je pri zadnjih občinskih volitvah izčistila občinski odbor, ali naj zapojem mogočen slavospev — onim našim — skoraj bi rekel «šu . . . m» ali Štajercijancem, ki vsako nedeljo pri glažku žganja z najsvetejšo zbranostjo in duhovitostjo razlagajo, oziroma poslušajo pri njihovem kantinarju g. K. tiste velike evangelije iz giftne krote.

No, naj bo, kakor je!

V torek, dne 6. m. m. smo imeli občinske volitve, pač nič posebnega. Toda za naš kraj se pač glasi malo čudno, če povem, da smo imeli na volišču dve bojni vrsti. Narodna stranka je bila braniteljica trdnjave slovenskega občinskega odbora in defenzivno je nastopala armada Štajercijancev pristašev giftne krote.

Biti so hoteli veliki boj, pri katerem so pričakovali najboljšega uspeha, imeli so že celo kandidate za ob-

činskega predstojnika in pa svetovalce pripravljene. V duhu so že gledali čas, ko bodo diktirali pobiti narodni stranki. Pa kako bi tudi ne?

Že sami so kazali največjo pogumnost in navdušenost in sedaj še pride med nje veliki gospod od vojakov (umirovljeni podpolkovnik iz Maribora), čigar navzočnost bi morala navdati bojno vrsto z novim navdušenjem in z novo bojaželjnostjo.

Pa jih menda ni; do prave bitke niti prišlo ni, ker si Štajerčijanci niso več zazeleli lavorik in mirovni po- gojev ni bilo treba staviti.

Štajerčijanci so volili v tretjem in drugem razredu brez uspeha in videli so, da je nastala velika voda, ki jim preti s poginom. In kaj storiti sedaj? Tiho, tiho, neopaženo so šli s puškami pod suknjami. Klaverno so korakali za krsto, ki so v njo položili svoje velike name- ne k zadnjemu počitku.

Naj le počivajo v miru ti veliki poskusi in pa tudi slavni Štajerčijanci z njih poglavarjem g. Š.

Izvoljeni so bili vsi kandidati narodne stranke z ogromno večino, in sicer v III. razredu gg.: Simonič Josip, Pettovar Leopold, Pučko Ivan, Novak Tomaž, v II. razredu gg.: Jerebič Anton, Munda Franc, Kaučič Mihalj, Podgorelec Jurij in v I. razredu pa gg.: župnik Bohanec Ivan, Novak Matjaž, Bogša Alojzij in Kelemina Josip.

Iz Ruš. Imeli smo tukaj izvanredno slavnost, pričakovali smo marsikaterega imenitnega romarja, ali do- bili smo nad naše pričakovanje imenitnega in visokega gosta — prišli so namreč nič manje nego oni gospod s tistimi dolgimi, zdaj žalibog malo pristrizenimi prsti, ki imajo eno največjih kuhelj v častivredni kuhinji »giftne krote«.

Zdaj, ko so upali, da je čez njihovo prejšnjo »po- litično« delovanje že zrastle malo trave, pokazali so se zopet enkrat nazaj v svoj rojstni kraj, da bi mogoče očarali z »blestečim svojim značajem« svoje še vedno, kakor so rekli, tako neumne sofarane. Če je ta pokveka kdaj prej prišla ponoči gledat, kaj dela njegova revna rodbina, prezrlo se je to in s smehljajem usmiljenja pustilo se ga je nedotaknjene, ne da bi se kdo briga- la za žalostno ulogo, ki jo tam igra nekje v Ptuj.

Z ozirom na to, da je postal zadnjič predrzen ter da je celo govoril nekaterim o svojem »prepričanju« ter »političnem naziranju«, bi v njegovo ter še bolj v korist njegovim kostem mu svetovali, da bi raje tam doli v Ptuj zavijal kifle g. Orniku ter prodajal preste po Ptuj, kakor da bi se še enkrat drznil tu pri nas »politično« migati s svojimi čeljusti, ker vemo, da dobro pozna naše ljudi, tudi ve, da se ne šalimo.

Iz Ptuja, 25. septembra 1904. (Agitacija nem- čurjev za nemčurja Vračkota.) Vptujskem okraju je bila nemčurska agitacija za kandidata Vračkota prav divja. Vse je bilo na nogah, od navadnega mestnega postreščeka, pa gor do mestnih odbornikov. Postreščeki iz mesta so raznašali daleč po okolici velike lepake ter jih v prid Vračkotu obešali na stene hiš, na drevesa ob cesti, na sohe občinskih tabel, na plotove i. t. d. Ti- skanih pozivov se je razdelilo tisoče in tisoče v isti namen.

Haložke viničarje so ptujski gospodarji komandirali v mesto, da so jim tu izpolnili glasovnice za Vračkota

in dali navodila za volitev. Sodar Steudte in trtničar Wibmer sta bila posebno vneti in goreča. Bogataš in mesni odbornik Steudte se je hotel z agitacijo za Vrač- kota posebno hvaležnega izkazati Orniku in »Štajercu«, ker mu je prvi naklonil iz državnega denarja podpore 700 kron na škodo res revnim Haložanom, »Štajerc« pa je to lumparijo, kakor več drugih, previdno zamolčal in prikril. Ko bi ptujski »Štajerc« ne bil hinavec, bi bil svetu povedal resnico, kako so si ptujski bogataši med seboj delili denarne podpore, n. pr. Blanke, Kazimir, Filafferro, Kofler, Osterberger, Tabernig, Stromajer, Vogel, Vuk i. t. d. Posebno vneto je agitiral za Vračkota stojn- ski Hutar Gnušek, kateri toči žganje v Stojncih. Mož je pripovedoval o kandidatu Ploju naravnost gorostasne oslarije. O tem pa prihodnjič natanko poročilo.

Iz ptujskega okraja. (Zanimivosti.) Ne- popisen je bil izraz tukajšnjih nemčurskih klavernih obra- zov drugi dan po volitvi za deželnega poslanca, pri ka- teri so nemčurji z njihovimi kimavci nad vse sramotno pogoreli z njihovim veledajčarskim kandidatom Wratschko- tom vred.

Ko je zvedel orehovski go-pod Wratschko svojo usodo, je kar zlezel sramote pod skedenj. Ko se je zo- pet zavedal svojega žalostnega položaja, je vzkliknil: »Kje je pa moj denar, kateri je šel za gulaš in šnops? Lepa svotica!« — Pri sv. Andražu v Slovenskih Goricah se je zvijal ko gad od jeze čez nemčursko usodo vele- zaslužni gospod poštar in njegov oče g. Zirngast, kateri je žrtvoval skoro vsa svoja stara, nadušljeva pljuča za to ubogo pogorelo agitacijo. — Na Polensaku so imeli podobno pomilovanja vredno blamažo znani visokoučeni gospodje Andraš Kovatschitsch in Franc Wissenjak z nji- hovimi šnopsarskimi kimavci, kateri bodo prihodnjič go- tovo pametnejši. — Vsa čast pa gre bratislavskemu na- rodnemu županu, kateri s svojim previdnim ravnanjem veliko nadkriljuje žamanjsko in polensko občino z nji- hovimi predstojniki. Prihodnjič več. Volilec.

Iz Pruskega. Bodi pozdravljen, mladi »Slovenski Štajerc«! Komaj si se rodil, pa te že beremo slovenski rudarji na Vestfalskem. Vsi brez izjeme, Štajerci in Kranjci, ti želimo mnogo vspeha. Ti si naš brat, naš vodnik, ki nas braniš nemškega strupa.

Tudi tista krota s Ptuja je sem prikobacala, kar pa ni čudno, ker se ji Prusi tako dopadejo. Prusi pa ne marajo za take »londsmene«, kakor so tisti nemčurji v Ptuj, ki futrajo giftno krote. Tudi jaz sem bral kake tri mesece tisto ptujsko cunjo, plačal pa nisem nič in tudi ne bom, rajši Vam pošljem denar za Vašega »Slo- venskega Štajerca«.

Ti pa, ptujski krote, ne pridi več sem, bolje ti je, da se ti mlinski kamen obesi na vrat in se spustiš na ptujskem mostu v Dravo. Hudič pa ti bo zapel: Rekvie- eskat in pace, kroti bodo še to zimo v Dravi zmrznile tace!

A. H.

Iz Keblja na Pohorju. Dobro nam došel, ti mladi boritelj »Slovenski Štajerc«! Vsi te radi čitamo, mladi in stari, in upamo, da dobiš iz naših krajev mnogo naročnikov. Tudi ptujski »Judež Iskarijot« prihaja k nam. Tega se najbolj razveseli naš trgovec Jože Lešnik, ki je prišel pred štirimi leti k nam in si od naših grošev precej zredil svoj trebuh. Ko si je že nabral dovolj naših grošev,

je kar naenkrat postal, kakor sam pravi, liberalec, naprednjak. Če bi bil slovenski naprednjak, naj bi bil, toda takih naprednjakov, ki vlečejo z nemčurskimi sleparji, takih pa ne maramo.

Lešnik zunaj tam stoji,
debelo smrdko on kadi;
kadar »korundiča« dobi,
se pa prijazno nasmeji.

Piskrovez.

Spodnještajerske novice.

Imenovanje. Za načelnika delavnic južne železnice v Mariboru je namesto gospoda Kallusa, ki je prestavljen na Dunaj, imenovan višji inženier g. Karol Fleckh.

Pri izletu murskega »Sokola« v Gornjo Radgono je poškodoval Bračkov prijatelj Mlinarič iz Orehovca »Sokola« Robinščaka težko na glavi. Nemčurska predrznost je že toliko, da jo bo treba s slovenskimi pestmi izbiti iz prusjaških buč!

Ustrelil se je v Mariboru lastnik hotela »Nadvojvoda Ivan«, Schauer. Zadel se je v srce in bil takoj mrtev. Prepričani v družini je baje vzrok samomora.

Detomor. V Velikem Obrežu pri Brežicah so zapri posestnikovo hčer Marijo Šepetavc, ker jo sumijo, da je umorila in zakopala svoje novorojeno dete mškega spola.

Požari. Dne 20. p. m. je pogorel v Griesu pri Radgoni do tal hlev Frančiške in Jožefa Bowle; 23. p. m. je v Fürstenfeldu zgorelo poslopje Jožefa Dornfelda.

Prijeta roparja. V Aliru so aretirali Franca Vrusa iz mariborske okolice in Alojzija Cvetka iz ljutomerske okolice, ki sta pri Hajdini leta 1903 pobila na tla kmečkega fanta Alojzija Paka in mu ukradla 860 kron.

Pred celjskimi porotniki sta bila obsojena radi tatvine 24letni natakari Janez Ferleš na šest let in 16letni delavec Alojzij Lab na dveinpol leta ječe. — Radi uboja je bil pred celjskimi porotniki obsojen Janez Makovšek na 10 mesecev težke ječe.

Tax oproščen. Kasacijsko sodišče je razveljavilo obsodbo, radi katere je bil predstojnik mariborskih mestnih uradov Tax obsojen na en teden strogega zapora, češ, da je bila le pomota, ki ni uplivala na izid volitev.

Denar zgubil. Mož, ki je 9. julija t. l. izgubil večjo svoto denarja na cesti proti Ptuj, naj se oglasi pri župnem uradu sv. Marka niže Ptuja. Mož je bil baje Kranjec.

Velika nesreča se je zgodila pred nekaterimi dnevi v Ljutomeru pri trgovcu Maksu Hönnigmannu, kjer so mlatili z mlatilnim strojem. Pri tem je tudi pomagalo dvajsetletno, prav čedno dekle Ivana Trdina iz Gresovčaka; na mlatilni stroj je prišel tudi tamkajšni uslužbenec, ki je imenovano dekle nesramno nadlegoval in provzročil, da je padla v stroj, kateri ji je odtrgal eno roko, drugo pa stisnil. Nesrečnica je takoj sama izpovedala, da je nesramno početje uslužbenčeve krivo nesreče. Odpeljali so jo potem v bolnišnico, kjer pa je v grozilih mukah kmalu izdihnila. Ubogo dekle je postala žrtev nesramneža. Pri ravnoistem trgovcu se je lansko leto pripetilo, da je tamkajšni uslužbenec izvabil ženo

poštenega slovenskega kmeta iz trgovine v skladišče ter je hotel posiliti, toda žena mu je zbežala in le popustljivosti njenega moža se je imel zahvaliti, da ga ni doletela zaslužena kazen. Opozarjamo naše slovensko ljudstvo na te dogodke, da se bo znalo v bodoče izogibati prodajaln, kojih uslužbenci nesramno napadajo slovenske žene in dekleta. Gospodu Maksu pa priporočamo, naj se malo več pobriga za početje svojih uslužbenecv.

Od Sv. Lovrenca v Slovenskih goricah se nam piše: Pri nas ni bilo nič ožje volitve; v naši občini je bil Wratschko enoglasno izvoljen, v Ptuj 397 glasov. »Ptujskega Štajerca« Wratschkijanci imajo sedaj za 7000 metrov daljše nosove. Te volitve so zopet pokazale, kaj mi deželani lahko dosežemo, ako vsi trezno mislimo; lahko smo strah meščanom. Slovensko-štajerskim volilcem pa iskren bratski pozdrav! . . . i.

S Koroškega.

Nemčurski učitelji — naši grobokopi!

II.

Če bi nam vlada na mah dala prave ljudske šole, — za Boga, kdo bi pa poučeval. Na prstih ene roke lahko seštejemo tiste učitelje, kateri znajo pravilno pisati, brati in govoriti slovenski jezik. Odkar so šli učitelji stare šole v pokoj ali v grob, pa lahko trdimo, da ni pet učiteljev med koroškimi Slovenci, kateri bi občevali z ljudstvom vedno v slovenskem jeziku. Da, mlajše učiteljstvo se je takorekoč zaklelo, da zunaj šole ne izpregovori slovenske besede z nikomur. In koroški Slovenec to mirno trpi in lomi tudi nemščino z ošabnežem!

In v šoli sami? Mlajši učitelji poučujejo vsi le v drugem in višjih razredih, torej tudi tam ne izpregovorijo besedice slovenski!

Vprašal sem nekega takega Pallatovega učenca, ali človek sploh more si tako brezobzirno ravnanje v šoli zjediniti s svojo dolžnostjo, sveto nalogo in dano prisego, ker s tem, da rabì otrokom tuji jezik, na hudoben način igra on z neprecenljivim zakladom mladih src.

Ne moremo in ne smemo drugače! Tako mi odgovori. Če bi jaz govoril par slovenskih besed, hitro bi zapazil, kako se ta ali oni nadarjenejši šolar porogljivo nasmehne. Moja avtoriteta je uničena! Otroci namreč berejo doma Mohorjeve knjige, molitvenike, časnike i. t. d. ter vedo, vsaj nadarjeni otroci narodnjakov, celo vrsto pristno-slovenskih izrazov za okorne nemčizme koroške govornice. Izpričevalo popolne duševne nezmožnosti, strokovnjaške nesposobljenosti! A pristavil je še, zato je vsaki izmed nas toliko moder, da se izogiba vsake slovenske besede, to daje respekt v šoli in zunaj šole ter nam zida lestvo za avanzma.

Učitelj, ki se mora skriti pred učencem-paglavcem! Monštrum v zgodovini šolstva — a postavni koroški sistem!

Sedanja prosveta žene na to, da se mora vsak posebno izšolati v svoji stroki ter zmirom izpolnjevati svoje

znanje. Učitelj torej, ki mora poučevati na dvojezičnih šolah, mora poučevati v jako obsežnem in važnem predmetu — v slovenščini. Tu bi se pa moral vsak strokovno izvežbati. Hic Rhodus! Toda hodi od učitelja do učitelja — ne ene slovenske knjige ne boš našel v njegovih rokah, v njegovi knjižnici!

Če bi se kak mlajši učitelj predrznil ter se vpisal v Mohorjevo društvo — gorje! — tega proglase kot izdajico, pljuvajo nanj! Če bi pa bil naročen kdo na «Mir», tega pa — ubijejo! In celo kako novico ali kak članek poslati v slovenski list, velikanska pregreha!

Gosp. Fr. Eller, nadučitelj na Zilji — častna izjema, a edina — se je predrznil ter stopil med soustanovnike «Učiteljskega doma», — zavod, v katerega se pa letos ni oglasil noben Slovenec, — in kaj je bilo? Pri letnem obnem zboru deželne «zveze» učiteljev, ki se je priredil v Beljaku, in pri katerem je bil navzoč sam nadzornik Palla, so ga surovo s pestmi vrgli iz dvorane, črtali ga iz «Zveze», v katero je že toliko vplačal — mlada fakinaža — zasluženega veteranca! In g. Palla — pozvan v deželnem zboru na opravičevanje — je dejal: Če bi jaz kaj branil, bi ne bil varen, da bi tudi mene ne vrgli ven!!

To ni edini slučaj terorizma nestrpnosti in surovosti koroških učiteljev-nemčurjev, katere je dojila slovenska mati. A ta slučaj je tipičen!

Gosp. Fr. Košir, v učiteljsku zaveden in navdušen Slovenec — dosedaj edini slučaj —, ki je herojično prenašal vsa zasmehovanja sošolcev, in ki je bral, pisal in govoril in celo pesnikoval slovenski — strastno rad — kako so ga «ukrotili» in «izpreobrnili». Po zrelostnem izpitu ga g. Palla pokliče k sebi, ga laskavo pohvali, nastavi ga takoj pred vsemi na lepo mesto, zraven še z drago plačano ekspozituro, pismeno mu uglaadi pot, priporoča ga trškim pašam... vse vas pričakuje, takoj bode izvoljeni tajnikom «Südmarke» in nemčurskega «gasilnega društva»!... Bolj rafinirano in dijabolično sam satan ne more vjeti mladega ptiča v svoje mreže. Toda dovolj! Prihodnjic še nekaj.

Koroški deželni zbor bo razpravljal v sedanjem zasedanju sledeče točke: Sprememba §§ 16. in 21. cestne postave in pa tretji oddelek cestnega policijskega reda. Omejitev razvad pri mrljskih stražah in pri plesih ter o ureditvi struge reke Zilje. Nadalje bo poleg računov o deželnih zakladih in pa o proračunu za l. 1905. tudi razgovor o deželnem prispevku za železnico čez Karavanke in Ture, kakor tudi za lokalno železnico Svetnaves-Gorenje Borovlje, o nadaljevalnem pouku, o kanalizaciji trga Grebinj, o razširjavi deželne ceste v Feldkirchnu, o deželni živinski zavarovalnici, o razvoju deželne hipotekarne in požarniške zavarovalnice in o ureditvi struge 28 hudournikov v Ziljski in Leški dolini.

Koroški deželni zbor je bil 19. septembra otvorjen. Pri otvoritvi je prosil deželni glavar deželnega predsednika, naj pospešuje sklepe koroškega deželnega zbora. V nadaljnjem svojem govoru je povdarjal, da mora deželna uprava štediti. Deželni predsednik je obljubil, da bo vso pozornost posvetil deželnozbornemu zasedanju. Nato so se vršile volitve v odseke.

Raznim občinam se je dovolilo pobirati užitnino od žganih pijač in piva v letu 1905. — Dežela prepusti svoj svet v Celovcu ob nekem potoku južni železnici za prezidavo kolodvora. — V deželni zavarovalnici za živino in proti požaru se je sistemizovalo več uradnih služb. Predlog o preskrbi deželnih živinozdravnikov za starost se je izročil finančnemu odseku. — Poslanec Pirker je vložil peticijo za izpremembo lovskega zakona.

Vsekoroški shod na Vel. Strmcu. Piše se nam, da je bil veličasten. Ko so nemčurji videli toliko narodnjakov stopati na Vel. Strmec, jim je upadel ves pogum. Blizu si ni upal niti eden. Pri celem zborovanju, ki je trajalo sedem ur neprenehoma naprej, in tudi ne po shodu in ne med shodom, nas ni upal nobeden dražiti. Potrti so bili do tal! Take zausnice koroško nemčurstvo dozda še ni dobilo.

Domači učitelj g. Marinič ter njegov pomežikujoči kolega iz Domačal sta se prikazala tuintam, a upala se nista reči ne besedice. Notabene, g. Marinič je že celo leto na Št. Jurju na Vel. Strmcu in še ni izpregovoril še ne besedice slovenski. Župnija je do zadnjega slovenska! Kmetje govore slovenski, on pa odgovarja le nemški! In kmetje začenjajo žnjim govoriti že nemško. Za Boga! Ne bodite mevže! Če ne govori z Vami slovenski, pa mu obrnite hrbet! To Vam je koroški lipov les.

In petje! Kaj tacega Korotan še ni čul. Štiri pevski zbori so tekmovali med seboj: šentjakovski, hodiški, šentjurski in smihelski. In peli so eksaktno. Govorilo pa je 14 govornikov. Viharno odobravanje so želi mladeniči-govorniki in zastopnika z Gorenjskega. — Našteli smo samih moških čez 600. Precej pa je bilo tudi narodnega ženstva. — Zastopnik vlade pa je bil baron Lazarini iz Velikovca; zopet lep slučaj koroških razmer; pri beljaškem okrajnem glavarstvu torej, ki obsega čez polovico Slovencev, slovenskega uradnika še nimajo ne! Nastavili so tudi tri orožnike, ki so v primerni oddaljenosti obkroževali zborovanje. Kako se nas boje! In od same jeze peneči se nemčurji niso vedeli, kaj bi počeli, zato so nazadnje poslali vendar tudi enega zastopnika njihove kulture, namreč smrdečega kozla. — Drugo leto se bo priredil enaki shod za celo Koroško v podjurski dolini. Da bi se le tudi tako krasno obnesel. Društva, na dan!

Resolucije, ki so bile sprejete na skupnem shodu na Vel. Strmcu, pozivljajo vsa nepolitična slovenska društva na Koroškem v vneto in vstrajno in skupno delovanje; pristopijo naj k skupnemu odboru; snujejo naj se pevstva društva kar po vaseh; dalje se pozivlja vlada, da imenuje posebnega šolskega nadzornika, ki bo nadzoroval vspehe znanja slovenščine na dvojezičnih šolah pri šolarjih in učiteljih; pozivljajo se vsi slovenski posestniki, da naj pristopijo k c. kr. kmetijski družbi, ker bo potemtakem le-ta prisijena, izdajati svoj časopis tudi v slovenskem jeziku. Res umestne resolucije. Sedaj pa na delo!

Golova tovarna v Spodnjem Dravogradu na Koroškem je pogorela. Tovarna je pogorela, hiša pa je ostala. Na pomoč sta prihiteli gasilni društvi iz Guštanja in Prevalj.

Pismonoša utonil. Utonil je v Meži dne 14. m. m. prevaljski pismonoša Franc Pernikar. Truplo so našli šele po dveh dneh.

Razne stvari.

Slovenci - rodoljubi se uljudno prosijo, da bi nam priskrbeli naslove takih rojakov, o katerih je misliti, da postanejo naši naročniki.

Deželni zbor štajerski je otvoril 26. septembra na običajni način deželni glavar grof Attems, ki je posebno pozdravil nove zastopnike 4. kurije, ki so položili v njegove roke slovesno obljubo. Pozdravljal je tudi namestnik grof Clary. — Poslanec Hagenhofer je interpelliral namestnika zaradi nevarnega prometa z avtomobili po javnih cestah. — Poslanec Roš je vložil slovensko interpelacijo, ki je pa deželni glavar ni pustil prečitati, temuč je zahteval najprej nemški prevod. — Poslanec Wagner je nujno predlagal glede odpomoči po toči prizadetim krajem. — Poslanec Hagenhofer je zahteval ustanovitev deželne zavarovalnice proti elementarnim nezgodam. — Poslanec Robič je predlagal, naj se izvedejo vse potrebne predpriprave za deželno zavarovalnico zoper točo. — Poslanec dr. Ploj je predlagal zakon o kmetijskih strokovnih zadrugah. — Poslanec Robič je predlagal premestitev ljudskih šol iz tretjega v drugi krajevni razred. — Zelo značilno za »enakopravnost« je poročilo deželnega odbora glede predloga poslanca Vošnjaka o ustanovitvi kmetijske šole s slovenskim učnim jezikom. Deželni odbor pravi, da je za slovenskega kmeta le velika dobrota, ako se na nemških kmetijskih solah nauči »svetovnega« nemškega jezika.

Nesramni nemčurski lažniki in sleparji. Bolj nesramno lažnive sodrge gotovo ni pod božjim solncem, kakor je gadja zalega, zbrana okoli »Nemčurskega Štajerca« v Ptuj. To dokazuje tudi dejstvo, da so že sedaj nekateri od Ornikovega »Štajerca« zapeljani kmetje izjavili, da je »strah in groza« brati »Slovenskega Štajerca«, sedaj pa se ravno tisti kmetje obračajo od »Ornikovega Štajerca« in postajajo naši naročniki. Kdor ima količkaj možgan v glavi, tisti sedaj izprevidi, da je vse, kar piše Ornikov »Štajerc«, da so tisti, ki pišejo »Nemškutarskega Štajerca« sami sleparji, ki delajo s slovenskimi groši in pruskimi markami na to, da se zatre slovenska narodnost na Spodnjem Štajerskem, in da se preselijo pruski hajlovci čimprej na posestva slovenskih kmetov.

Ko smo očitali Orniku in njegovi bandi različne sleparije, niso mogli ti falotje storiti drugega, kakor da so udarili po osebi našega urednika. Dokler je bil naš urednik v službi pri Ornikovem »Štajercu«, je bil dostojen človek, delaven, pripraven, pravi »Oberkünstler«, kakor ga je Ornik sam imenoval. Ko pa je naš urednik uvidel, da so ptujski nemčurski »pervaki« sleparji, in je to svoje mnenje povedal nekim gospodom v obraz, zlasti glede Ornikovih sleparij ob času znane pravde, od tistega časa se je izpremenilo Ornikovo spoštovanje do njega v sovraštvo in preganjanje, samo zato, ker mu ni dopuščala

čast, da bi sleparil s to bando vred. Orniku se seveda takrat niti sanjalo ni, da bi ta gospod kdaj ustanovil list, ki bo razkrinkal nemčurske sleparije, sicer bi bil »človekoljubni« Ornik gotovo bolj previden.

Da bo pa v prihodnje Ornik in njegov list bolje vedel, komu se more z vso pravico zalučiti v obraz beseda »lump«, pozivljamo Ornika in njegovo bando, da naj gre na c. kr. poštni urad v Ptuj, naj si dá tam predložiti blagajniško knjigo, glasom katere je bil c. kr. erar ogoljufan 27., ozir. 30. novembra 1901 za več ko 50 kron. »Poštenjak« Ornik naj potem vpraša poštne uradnike, kaj bo na razkritje te sleparije odgovorilo c. kr. poštno raynateljstvo v Gradcu, bode li ustavilo razpošiljanje njegovega »Štajerca«, kakšno kazen mu bo naložilo, in če mu bo odvzelo poštni debit ali ne. Če se »poštenjaku« Orniku ne zljubi na poštni urad, bomo sami preskrbeli, da pride cela stvar na pristojno mesto. Ako dobi »poštenjak« Ornik posredovanjem c. kr. namestnika grofa Claryja kljub temu kak zlat križec, mu ga privoščimo prav iz srca.

Da bode »poštenjak« Ornik bolj gotovo dobil še kak zaslužni križec, naj se prej ko mogoče obrne do firme Ch. Jungswirth v Krakavu, da mu ista naznani, za koliko 100 kron je bila od poletja 1901 pa do sedaj že ogoljufana, kateri denar je bil Orniku v korist.

Peku Orniku k taki »lepi in poštenu« kupčiji svetujemo še, naj se o tem v boljšo informacijo obrne »zapupno« do svojega pomagača-soseda na Florjanskem trgu, katerega Nemci imenujejo »Herz-Jesu-kramarja« in kretena prve vrste i. t. d. in ki se mu več ko polovica mesta pomilovalno posmehuje.

Kako milosrčen in človekoljuben je pek Ornik, je razvidno že samo iz tega, da je dovolil nesramno ogoljufati največje siromake ptujske občine. Če to ni res, potem naj pove, kje se je jemal denar za kazni »Štajerca« in »Pettauer-Zeitunge«, kar je znašalo precej desetakov. Ena priča je sicer znorela, največ zaradi goljufij, katere je morala izvršiti in je potem vsled tega tudi umrla, imamo pa še druge priče, ki bodo potrdile, da so se dotične kazni izplačale iz ubožnega zaklada ptujske občine. Naj pove Ornik kot ptujski župan, na kak način so se potem fingirali izdatki ubožnega zaklada!

Kaj poreče na to c. kr. okrožna sodnija v Mariboru; kaj poreko ptujski reveži; kaj poreko Ornikovi prijatelji?!

Že iz navedenega (pa še več takih stvari imamo), je razvidno, da je »velepoštenjak« Ornik zaslužil vsaj pet zlatih križcev!

Gospod Clary pa mu jih bode gotovo preskrbel še več!

Še enkrat o ptujskih postavah. Kmetom se smejo odsekati na cesto viseče veje. Potemtakem bi se morali obsekati tudi tisti košati kostanji na okrajni cesti iz Ptujja ven takoj od Brenčiča.

Menda bo torej vendar res, da ta postava velja samo slovenskim posestnikom. Dobro oči bodo imeli ptujski gospodje, ko bodo iskali drevje slovenskih kmetov, kadar pa bodo šli pod nemškimi ali nemčurskimi vejami, pa bodo ti gospodje šli z zaprtimi očmi mirno naprej.

Oj pravica! Oj pravica! Pridi in obišči tudi Ptuj!

„Jože Ornik! Ptuj, Ptuj — pfuj!“ Ali še več, dragi Jože, kdo ti je zabrusil te besede v obraz?

Bil je to tvoj prijatelj Vsenemec Wolf. Ta «slavni» Wolf je bil izvohal, da pusti Jože Ornik tiskati oglase, v katerih ponuja slovenskim kmetom v slovenskem jeziku stare zemlje in štruce. Na teh oglasih se je blestel podpis: «Jože Ornik, Ptuj». Zaradi tega je Bismarckovec Wolf pošteno oštel ptujskega Jožeta in komaj se je gospod «Jože» skobacal iz zadrege (zopet zasluga plem. Kalchberga), ker je le malo manjkalo, da ni dobil «laufpos». Mi bi pa svetovali Jožetu, da ostane dosledno pri «Ptuj», kajti prav gotovo pride še čas, ko bodo sami Nemci rekali: «Pettáu, Pettáu — Sau — Sau!»

Kaiba ali Kajbl? Nisem mogel prav izvedeti, kako da se pravzaprav piše tisti lončar iz Polskave, ker on je res lahko oboje. V Rušah je namreč pravil, da sicer zna bolj «švoh» to nemško špraho, da pa je že to popolnomo dosti, da je «tajč gesinnt». Mi pa mislimo, da je ta človek zato Nemec, ker kot «Kajbl» bi bil po slovensko «tele». Šel bi naj toraj tja kam na Nemško, tam bi vsaj lahko vsak vedel po njegovem imenu, kaj da je. Našim slovenskim gospodinjam pa pravim, da naj ne kupujejo svojih piskrov pri tem Kajblu, ker bi se lahko zgodilo, da jim napravi to sramoto, da ne bo sprejel slovenskih grošev.

Oproščen ubijalec. V Ravnah pri Brežicah je vpokojeni orožniški postajevodja Anton Požun ubil s sekiro svojo taščo Ano Kink. Požun, ki je 34 let star, je dobil pred dvema letoma majhno pokojnino ter se lani priženil na Kinkovo posestvo, kjer je poleg jezične ženske dobil še bolj strupeno taščo. Tašča je bila Požunu neprestano za petami ter ga zbadala in dražila, kjerkoli ga je mogla. Tako je bilo tudi 6. junija letos, ko je prišla tašča za Požunom v pojato, kjer je ta sekal steljo, ga dražila in zasmehovala, da je šleva, ki si ne upa ničesar; pri tem je pomolila razdraženema zetu glavo, naj udari, ako ima poguma. Požun je v tem hipu tudi zamahnil s sekiro ter preklal tašči glavo. Pred porotniki je vse skesano priznal ter izjavil, da ne ve, kdaj in kako je zamahnil, ker je bil skrajno razburjen. Sodišče je pripustilo porotnikom morebitno vprašanje o hipnem zmedenju, ki so ga tudi porotniki potrdili poleg vprašanja glede uboja, nakar je bil Požun oproščen.

Popravek. V notico «Prokleti nemčurski šufti» so se vrinile nekatere tiskovne napake. V peti vrsti omenjene notice se ima glasiti: Niti ene točke si ni upal . . . mesto niti ene tožbe. Dalje se ima glasiti: . . . kot sotrudnik pri «Slovenskem Štajercu» in «bivši urednik «Slovenskega Štajerca» kot sotrudnik pri «Nemčur-skem Štajercu» in bivši urednik «Nemčurskega Štajerca».

Zunanje novice.

Prestolonaslednika so dobili Italijani. Kraljica Helena, ki je hči črnogorskega kneza, je povila sina, ki se krsti na ime Umberto. Več kaznjencev je bilo oproščenih povodom rojstva prestolonaslednika. Kralj je daroval en milijon lir za preskrbo delavcev na starost. Po celi Italiji vlada veliko veselje. Tudi v Črnigori vlada veliko navdušenje, ker je črnogorka rodila Italiji bodočega kralja.

Nemški prestolonaslednik noče plačati davkov. Nemški prestolonaslednik ima v Olsu veliko graščino, ki mu donša na leto 126.000 mark. Ker pa mu je finančna oblast predpisala 5000 mark davka, se je princ uprl in toži, dokler mu sodišče ni pojasnilo, da je le cesar prost davkov.

Japonsko cesarstvo obstoji iz 3850 otokov. Celo «Stara Japonska» je veliki otok.

„Ničevo“. Bismarck je prinesel iz Rusije, kjer je bil za poslanca, železen prstan z napisom «ničevo». Ko so ga vprašali, kaj pomeni ta beseda, je odgovoril: «Celo Rušijo.» Pri tem je pripovedoval sledeči doživljaj: Nekega dne se je vozil na lov na medvede v kmečkih saneh. Mužik ga je vozil po nevarnih gorskih potih takorvatolomno, da se je bilo bati vsak čas, da se sani prekucnejo. «Pazi,» je zaklical Bismarck, «sicer se zgodi nesreča.» Mužik je zkomiznil z ramama, rekoč: «Ničevo,» pa je še hujše pognal. «Stoj!» je vpil Bismarck, ki se je komaj z rokama držal na saneh, «sani se zvrnejo in oba se ubijeva.» «Ničevo, ničevo!» je klical mužik, toda sani so se res zadele, konji so se splašili ter s sanmi zvalili po strmem bregu na zamrznjena močvirna tla. Bismarck je krvavel ter skočil proti mužiku, da ga kaznuje z bičem. Toda kmet se mu je smeje približal, mu obrisal kri z lica ter rekel čisto mirno: «Ničevo, barin!» Bismarck se je moral nasmejati, a ta dogodek se mu je zdel tako pomemben, da si je dal iz kosca sanenega obroča napraviti prstan z napisom «ničevo».

Utonilo je 31 ribičev z neko ladjo blizu Hamburga povodom neviht zadnjih dni.

Nesreča na železnici. Med Aradom in Temešvarom je padel osebni vlak s 14 metrov visokega nasipa, ker je večdnevno deževje izpodkopalo nasip. Dve osobi sta bili ubiti, osem pa je ranjenih.

Roparski umor. V Monakovem sta neki delavec Huber iz Gornje Avstrije in njegova žena Barbara, rojena pri Sv. Štefanu pri Šmarju, umorila in oropala neko uslužbenko ter jo zavlekla v gozd. Oba morilca sta zbežala na Prusko.

Nestvor. V občini Barilovič na Hrvatskem je rodila kmečka žena M. Galović žensko dete brez nosa, izbočenih ustnic, a oči ima na čelu. Dete je zdravo.

Čin blaznega. V Spodnjih Graslicah pri Brnu je napadel s kladivom in nožem mizarski pomočnik Zahodnik svojo ženo in svoja dva sinova ponoči, ko so spali, ter jih strahovito razmesaril. Starejši sin je umrl, onadva pa sta smrtno nevarno ranjena. Mož je to storil oč vidno v blaznosti.

Davek na debelost. Švedsko mesto Hafanger obdačuje osebe, ki so dosegle preveliko debelost, s posebnim davkom, ki je toliko višji, kolikor bolj debel je človek.

Nesreča z avtomobilom. Blizu sedla St. Bernard je padel avtomobil s sedmimi osebami v globok prepad. Lastnik je obležal mrtev, ostalih šest oseb pa je smrtno ranjenih.

Pet oseb je zgorelo v Budesešdu (Ogrsko). Rudar Marlin Davidež je v pijanosti prilival goreči svetilki petroleja, pri čemur se je petrolej v svetilki užgal ter se ista razpočila. Soba je bila v trenutku v plamenu in zgoreli so mož, žena in trije otroci.

Nenavadna poroka. V Subotici je bila te dni v ječi poroka v dosmrtno ječo obsojenega roparja Dimoviča z njegovo ljubico, s katero ima 8 otrok. Tudi ljubica mora presedeti 6 let v ječi, ker je roparju pomagala pri njegovi obrti.

Mladi morilki. V Martinu (Texas) sta umorili 13- in 15letna sestra svojega očeta, ker sta zvedeli, da se hoče zopet oženiti, a sta se bali mačehe.

Ustrelila je svojega očeta v Karlovcu 17letna hči geometra Ad. Böhma. Vzrok ni znan.

Rdečelaske se iščejo. V Ameriki imajo že od nekdaj rdečelaske deklice posebno veljavo. Zadnji čas pa je toliko poizvedovanj po rdečelaskah, da se zdi sumljivo že policiji. Nedavno je prinesel neki newyorški list zaporedoma dva inserata. V prvem je iskal neki podjetnik 10 rdečelasih deklic za knjigovodstvo in prodajalno. Stvar se je zdela policiji sumljiva. Podjetnik pa se je sam oglasil ter izjavil, da nima napačnega namena, temveč mnogoletne izkušnje so ga izučile, da so rdečelaske najinteligentnejše in najposlušnejše. V drugem inseratu je iskal gledališčni impresarijo Brady za neke senzacijske nastope po ameriških mestih kar 150 rdečelasih (ne barvanih) deklic, prikupljive vnanjosti, ne nad 25 let starih, In v par dneh jih le tudi dobil toliko za dobro plačo.

5000 dolarjev za dve bolhi. A. M. Baker v Tacomi (Amerika) pričakuje, da dobi 5000 dolarjev, katero svoto mu bode izplačal baron Rothschild za dve sibirski bolhi, katere je vjel na živi severni lisici, katero je vjel v Sibiriji. Baker se je napotil v minoli zimi v Sibirijo, odkoder se je vrnil v juniju. On je bral o razstavi bolh v St. Louisu, katera zbirka je last barona Rothschilda iz Frankobroda. V zbirki so vrste bolh izvzemši sibirski. Takoj nato se je Baker vrnil v Sibirijo, kjer je vjel dve bolhi na hrbtu neke lisice. Sedaj je prinesel bolhi še živi v steklenici. Pred kratkim je potoval dalje proti St. Louisu, kjer mu bodo izplačali 5000 dolarjev nagrade.

Čudeži na odru. Iz Londona poročajo: Moderna znanost pospešuje tudi variétéje. «Čarobni kotel», s katerim prav umno vporabljajo tekoči zrak, je najnovejša senzacija, ki jo kažejo občinstvu Palace-gledališča. Kotel in njega lastnik Deen sta prišla iz Amerike, in gledališče plačuje po 4000 kron na teden za predstave. Dean zavre v kotlu vodo na kosu ledu, pere žepne robce, ki mu jih dá občinstvo in jih vrača popolnoma suhe. Kuhal je jajca in jih obenem izpremenil v led; tako pripravljen vaniljev led je dal tudi občinstvu, da ga poskusi. Peč je izpremenil v ledenico. Jajca, ki jih popari z vrelo vodo, zledene, da jih je lahko raztolči s kladivom na tisoč kosov. Kerosen (ščiščeni svetilni petrolej) je izpremenil v led in ga vžgal. Te predstave so napravile presenetljiv vtisk, ki prekosi vse, kar kažejo razni glumači in iluzionisti.

Mošeja v Londonu. Kakor poročajo, dobi London v kratkem mošejo (tursko cerkev) in je neki turški paša že naročil načrte za krasno mošejo, zadosti obsežno za 2000 londonskih mohamedancev. Posebno karakterističen bo za poslopje vitki minaret, ki bo z njega vabil muezin vernike na molitvo. Načrte pošljejo sultanu v Carigrad, da jih odobri.

Ruska penzija za Japonca. Francoski poslanik v Tokiju je izročil letno pokojnino za tista dva kulija,

ki sta svoj čas sedanjemu ruskemu carju, tedanjemu careviču pomagala rešiti življenje. Ko je carevič takrat potoval po Japonskem, napadel ga je neki zblazneli policist z golo saljo. Oba kulija sta pa precej pripomogla, da so careviča rešili in car se jima je izkazal hvaležnega ter jima določil letno penzijo, ki jima omogočuje, da za japonske razmere živita kar udobno. Ko je napočila vojna, sta se kulija bala, da izgubita penzijo in da bodeta zopet morala vleči voziček. Veliko pa je bilo njuno veselje, ko sta se preverila, da ju ruski car ni pozabil.

Sleparstvo v Parizu. Žena nekega trgovca v Parizu, ki je bil takrat v potovanju po provinci, je ravno nameravala vstati, kar ji prinese dekla čašo čokolade. Komaj je izpraznila čašo, že je zopet močno zaspala. Dekla je odprla okno na cesto in na dano znamenje je prišlo sedem ljudi v stanovanje. Vzdignili so gospo in jo z blazino vred položili na tla, na to pa odnesli posteljo in vso drugo hišno opravo, vso zlatnino, nakit in dragotine, preproge, podobne i. t. d. Vse so prav skrbno zložili v velik voz za pohištvo, ne da bi jim vratar količ kaj branil, ker se je trgovec imel v kratkem izseliti in je bil vratar mnenja, da je te ljudi najel trgovec. Ko se je oropana gospa čez tri ure zbudila, je našla le še prazne sobe in stene. Policija je še tisti večer prišla nezvesto služkinjo in upajo, da se jim posreči, priti tudi drugim sleparjem na sled.

Razmere v pruskih «višjih» krogih. Znani slepar in oderuh ter nečistnik Optiz je bil opetovano v preiskovalnem zaporu, a vselej so ga proglasili za duševno abnormalnega. Nekaj časa so ga imeli v opazovalnici, potem so ga izpustili, da je nadaljeval svoje sleparije. Nedavno je bil v Berlinu ljudski shod, na katerem je prečital pisatelj Brand spis, ki se je zaradi Optiza poslal višjemu državnemu pravdniku dr. Isenbielu. V spisu je povedano, da se je ta Optiz javno hvalil, da je z vojvodo Ernestom Görtnerjem iz Šlezvig-Holštajna v kaznivem razmerju, vsled česar se mu ne more zgoditi ničesar. Ta vojvoda Günther pa je brat nemške cesarice in zet proslule princezinje Lujize Koburške. Tudi se je Optiz hvalil, da je v njegovi oblasti, da sodni akti izginejo.

Brazilija ima sedaj kakih 16 milijonov ljudi. Med temi je poldrug milijon Lahov, en milijon Špancev, $\frac{1}{4}$ milijona Nemcev, 4000 Angležev, 400 Američanov, morebiti ravno toliko Slovencev ali pa še ne, ker so se zadnji čas močno selili v Severno Ameriko. Drugi so črnci Indijanci.

Nova vstaja v Afriki. Nemci še niso udušili vstaje Herorejev, pa imajo že opraviti z novo vstajo. Uprli so se Hotentoti, ki so do grla siti nemških kulturnoscev. Vstasi so že dve večji nemški ekspediciji pogнали v beg. V Berlinu so v velikih skrbah, kako bi uničili te nepotrebne črnokožce.

Nek Slovenec piše: Te dni sedel sem v kavarni «Drau» v Beljaku. Pri nasprotni mizi sedelo je več trgovskih potnikov. Govor se je med drugim zasukal na navadno vprašanje. No, to naj bi bili slisali slovenski trgovci! Med tem, ko so bili potniki vsi edini, da je nemogoče delovati z Italijani, s Čehi in z Madjari, ako se ne zna temeljito njih jezika, so se smejali in norce brili iz nas Slovencev. «Der windische Trottel (trgovec)»

grüßt mich früher deutsch, als ich hineintrete! Der Windische ist glücklich, wenn er mit uns deutsch reden kann.» Tacih in enakih psovku je kar mrgolelo. Ali nismo morda sami krivi, da se drznejo ljudje, ki se žive ob našem kruhu tako govoriti o nas? Bodimo odkriti in kar naravnost priznajmo, da smo sami podlaga tujčevi peti. Naj bi v bližnji Zagreb prišel potnik, ki bi ne razumel hrvatskega jezika, bi prokleta malo po Zagrebu tržil. In v Ljubljani! «Man braucht in Wien mehr die böhmische Sprache wie in Laibach die slovenische.» To vedo že zdavno vsi nemški potniki. Proč torej z mlačnostjo; kdor hoče delovati znani, znati mora naš jezik in ga spoštovati! Pri velikih tovarniških podjetjih imajo za vsako narodnost svojega potnika, za nas Slovence pa imajo Nemce! Koliko Slovencev bi lahko prišlo k dobremu kruhu, ako bi bili trgovci v tem oziru bolj narodni. Pa saj se nemških potnikov ne manjka niti v Ljubljani, zato bodi skrb slovenskega trgovstva, da tudi pri nakupovanju ne zabi na svojo narodnost.

Marljive čebele. Zares pridnosti se moramo učiti od čebelice. Mala čebelica mora neumorno delati, da znese skupaj en funt medu. Pri vsakem izletu nabere samo pet desetink grama te slaščice. Za sto gramov torej potrebuje dva tisoč izletov. Šestdeset odstotkov tega medu pa je voda, ki v satovih izhlapi. Torej mora čebela nič manj kot petindvajsettisočkrat izleteti, da nabere en funt čistega medu. Za sto funtov jo treba dva milijona in pol izletov. Res velikansko delo za tako malo stvarco, kot je čebela.

O slasti Tibetancev do jedi pripoveduje potovalec Reid v nekem angleškem časopisu skoro neverjetne stvari. «Njih požrešna slast,» pravi Reid, «ni poznala meje; vsi so pozirali ogromne množine, ki so jih zalivali z velikanskimi posodami arekija in čaja, da se je le čuditi, kam spravijo toliko jedi in pijače. Toda obsežnosti tibetanskega želodca ni moči preračunati tudi najučenejšemu matematiku. Že po prirodi so požeruhi in vsak hip bašejo z vsem, kar morejo dobiti in sicer dokler ne popadajo in ne pospe kakor živina. Pri neki slavnosti potovalcem na čast so tudi plesali in sicer proti svoji navadi, moški z ženskami. Ko je godba dosegla višek, so se pričeli slačiti in so plesali s ponovljeno močjo naprej kakor besni in strahovito vpili ter se drli, dokler niso izmučeni pospali po tleh.

Pametni vrabci. Blizu New Yorka ima ob železnici neki posestnik veliko pitališče za perutnino. Kadarkoli pa je nasul perutnini pšenice, priletele so cele jate vrabcev ter pomagale zobati. Da ne bo pital nepovabljenih gostov, začel je posestnik pitati svojo perutnino s koruzo, ki je za vrabca predebela in pretrdo zrnje. Ko je prišel potem posestnik gledat na pitališče, zapazil je vrabce, ki so nosili koruzo na tir bližnje železnice, da so vlaki zdrobili zrnje. Seveda se ne sme pozabiti, da so to bili — ameriški vrabci.

Tekmec „umnega Hanša“. Na svetovni razstavi v St. Louisu kažejo baje konja, ki kar razočarava s svojimi «znanostmi». Konju dajo n. pr. nalogo: koliko je $4 \times 5 = 16$, na kar gre k predalu in vrže ven brez vsake pomoči številko 4. Na vsako šaljivo vprašanje, n. pr. $3 \times 4 = 13$ vljudno odkima, češ, kaj je to, to ne gre. Vsako ime: Bismarck, Roosevelt i. t. d. z lahkoto sestavi

s črkami, ki jih nabere s predalov. Vsak novec, dolar, pol dolarja ali kak drug denar prinese iz zaprte omare, ki si jo sam odpre. Naloge mu stavi kar občinstvo. V Ameriki se res gode čudne reči?!

Strahovit zločin. V Castali na Španskem so odkrili nedavno zločin, ki nima para v kriminalistiški zgodovini. Neka stara žena, ki je bila v vasi znana kot čarovnica, je jemala nezakonske otroke v rejo. Vsako dete, ki so ji ga donesli, je dala svojemu velikemu psu, da je je požrl. Na ta način je starka umorila 139 otrok.

Žensko vprašanje na Japonskem. Žensko vseučilišče v Tokiu, ki je bilo otvoreno pred tremi leti, je imelo letos prvič svoje izkušnje. To «vseučilišče» pa ni tako, kakor vseučilišča v Evropi. Na tem vseučilišču se dekleta uče toliko, kolikor na naših višjih dekliških šolah, poleg tega je pa gospodinjstvo učni predmet. Deklice se na tej šoli uče tudi kuhati. Gojenke dekliške šole za plemenite deklice izdelujejo vsak dan po končanih šolskih urah enoinpol ure obvezila za armado in mornarico. Na Japonskem je 76 višjih dekliških šol. Na železnicah po Japonskem dobivajo ženske že uradniške službe.

Nezvesta golobica. Splošno je znana zvestoba golobov, pa se vendar dogajajo tudi med njimi slučajji nezvestobe. Tako je neka črna golobica zapustila svojega moža in se pričela prilizovati sivemu golobu, očetu in glavarju obširne rodovine, dokler ga je naposled zavedla. Sivi golob je često obiskoval svojo milo črnico, pa se je vendar brigal tudi za svoje otroke in za svojo «po-tavno» ženo. Ko je črna golobica postala mati, je nameravala znesti jajca v gnezdu svojega ljubimca, čemur pa se siva golobica uprla tako energično, da je črna tekmovalka morala s krvavo glavo odletiti in si nanesti novo gnezdo. Ali nezvesti soprog in ljubimec se pa ni tako nekavalirsko obnašal nasproti črni golobici, ampak ji je pomagal napraviti gnezdo in jo zabaval, dokler je valila jajca. Ako so se mladiči izlegli, se je ljubitelj ženskega spola brigal takisto za svoj pravi, kakor za postranski zarod. Značilno je, da so se njegovi drugovi srdili in plašili, ko se je smolil okoli svoje ljubice, kakor da bi slutili, kaj je prav in kaj ne.

Žalosten porod. 19. m. m. je neka noseča ženska v spremstvu moža in tre otrok v Forsbachu na Nemškem ravno nameravala stopiti v vagon, ko se je vlak že pomikal, pri čemur pa je zašla pod kolesa, ki so ji strla popolnoma glavo, da je umrla na mestu. Obenem pa je žena povila tudi dete, ki so ga odnesli v kolinjski hospital, kjer prav dobro uspeva.

Tepen vojaški atašé. Atašé francoskega poslanstva v Pekinu, major Laribé, je hotel z nekim drugim častnikom s strehe svoje hiše fotografirati oni del kitajske prestolice, kamor ne sme noben tujec. Pri tem so ju Kitajci zapazili ter naščuvali množico, ki je oba častnika napadla in pretepla. Komaj sta utekla v katoliško cerkev.

Nenavaden zdravniški honorar. Zdravnik Ott in dr. Hirsch, ki sta asistirala pri rojstvu ruskega prestolonaslednika, sta dobila izrednega honorarja 100.000 rubljev, dočim je običajni honorar 25.000 rubljev,

ŠALJIVI ŠTAJERC.

Hudič, občinski tajnik.

Humoreska. Spisal Peter Verdnik.

Jurij v občini Z... je onemogel ter ni bil več zmožen opravljati službe občinskega tajnika, kar pa ni čuda, kajti stari Jurij je opravljal ta posel jako dolgo vrsto let. Potreba ga je bilo torej nadomestiti z novo, mlajšo močjo. Med prosilci se je nahajal tudi mož z imenom Tone Hudič, katerega je prvi občinski svetovalec pri seji najgorkeje priporočal, ker sta bila nekdanj sošolca. Nekateri občinski odborniki so se sicer zmrdovali nad imenom, ali prvi svetovalec je imel kot poštnjak največ veljave; prodril je s svojim predlogom, in Hudič je postal tajnik občine Z., akoravno ga ni razun prvega svetovalca nihče poznal.

Težko so občani pričakovali novega tajnika, posebno za možitev sposobna dekleta, ker se je zvedelo, da je še samec.

Nekega lepega dopoldne se res pripelje težko pričakovani gospod Hudič. Bliskoma se je raznesla novica njegovega prihoda in vse je vrelo skupaj. — Bil je to mož lepe, vitke rasti, le njegov izvanredno blede obraz je pri nekaterih vzbujal sum, da je mož jetičen. To pa je bilo seveda le na prvi videz. Bledost so povzdigovali njegovi kot krokar črni lasje in ne manj črna brada.

Nekatere nemškutarske gospodične so šepetale med seboj, da je gospod Hudič »interesant«, »pikant«, druge so bile popolnoma »entzückt«. Ko pa se je čez nekaj dni pokazalo, da je gospod tajnik odločno slovenskega mišljenja, se jim je naglo ohladilo njihovo oboževanje. Odslej ni bil več »interesant« in »pikant«, marveč »fad«, in kakor poprej njegovo ime ni prišlo nič v poštev, so sedaj izrazile, da noče nobena, da bi jo vzel Hudič. Ali gospod tajnik se je malo brugal za nemčurske »fajle«, kajti njihovo število je bilo toliko, kakor pest ljulike v vagonu pšenice. Opravljal je vestno svojo službo, bil je vljuden z občani, tako da si je v kratkem pridobil spoštovanje; le nekaj posilinemcev ga je gledalo bolj pisano.

Bilo je ravno 31. vinotoka, ko je občinski sluga Kramp dostavil vdovi Marjeti, ki je bivala v oddaljeni vasi, obvestilo, da je umrl pri vojaki njen edini sin Luka. Seveda se je Marjeta bitko jokala, ali Kramp, ki je služil pod Radeckijem, jo je znal potolažiti in pri kozarcu dobrega mošta, kateremu je manjkalo le še 11 dni, da ga krsti sv. Martin v vino, sta se pogovorjela o različnih mogočih in nemogočih stvareh.

Tudi do Marjete je že dospela vest, da ima občina Z. novega tajnika, celo videla ga je že, zato vpraša Krampa:

«Kajne, sedaj imate novega tajnika?»

«Kajpada,» odgovori Kramp.

«Odkod pa je?»

«Ker je hudič, mora biti že iz pekla.»

«O jejmene, pa menda vendar ni pravi peklenšček?»

«Popolnoma pravi je!»

«Moj Bog, moj Bog, zakaj pa so ga vzeli?»

«Niso se ga mogli ubraniti.»

«Videla sem ga pretečeno nedeljo pri maši, izgleda pa ne kakor sem si predstavljala peklenščeka; mislila pa sem precej, da mora to biti kak volkodlak ali kaj enakega, da bi pa hudič hodil tudi k maši, ne bi bila nikoli verjela.»

«Toda tako je,» odgovori Kramp in kmalu nato odide.

Po odhodu Krampa je seveda Marjeta mladim in starim pripovedovala, kaj je zvedela od občinskega sluga, ta pa je tudi povedal tajniku, kako je »potegnil« Marjeto.

Prišla je zima, in sicer huda zima. Od okrajnega glavarstva je došel neki ukaz, zaradi česar se je občinski tajnik moral napotiti v ravno taisto vas, v kateri je Marjeta prebivala.

Tajnik se torej odpravi na pot, in sicer peš, ker je bila vožnja po strmi poti nemogoča.

Pot je peljala mimo konjederca, kateri je ravno paral konja. Ker sta bila znana, se tajnik ustavi in se začne razgovarjati med tem, ko je konjederec dalje opravljal svoj posel.

Naenkrat reče tajnik:

«Odsekajte tamle zadnjo konjsko nogo, zavijte jo v papir ter mi jo dajte.»

«Zakaj pa vam bo?»

«Tega še sam ne vem, ali prosim Vas, da mi jo daste.»

Ker je konjederec poznal tajnika, da je vedno za šale razpoložen, je odsekal nogo, nakar jo je tajnik stisnil pod zimsko suknjo in se poslovil.

Ravno se je jel delati mrak, ko je dospel tajnik v vas. Napolnil se je naravnost v edino Davidovo gostilno. Vstopivši pozdravi z običajnim »Dober večer« navzoča dva gosta, gostilničarja Davida in njegovo soprogo Katro.

«Bog daj,» odzdravi David; ko pa je videl, da je prišel v gostilno »ta pravi hudič«, mu je kar sapa zastala; gosta pa sta jo kar popihala, kakor bi ju veter odnesel.

Ker Katra ni poznala tajnika, pristopila je bližje in ga vprašala, kaj želi; David pa jo je zadaj nazaj vlekel za kijkljo, da bi se ne približala preveč hudiču.

«Imam še nekaj opravka,» odgovori tajnik, »vrnem se v eni uri, med tem pa mi pripravite sobo za prenočišče, katera mora biti zakurjena.»

«Kaj pa bode večerjali?» ga vpraša Katra.

«Čaj, kateri pa mora biti vroč kot pekel in dosti ruma v njem.»

Ko je David to slišal, potegnil je Katro za kijkljo tako močno, da bi bila kmalu znak padla.

Tajnik je dobro opazil, kako zelo se ga krčmar boji, zato se je pa tudi komaj premagoval smeja, ko je odhajal iz gostilne.

«Si ga li videla, Katra?» vpraša potem David svojo ženo. «Koga? Ali tega gospoda, ki bo pri nas spal?»

«Kaj, gospoda?! Katra, to ni noben gospod, to je ... oh sveta pomagalka ... to je ... občinski tajnik sam živ pravi peklenšček.»

Katra prebledi za trenotek, ali kmalu se ojači ter pravi:

«Pojdi, pojdi, šalobarda strahopetna, to je človek, kakor smo mi, hudič ne pije čaja z rumom, marveč stopljen svinec in vrelo žveplo. Ta ima noge in roke kakor mi, ne pa kopita in krempljev.»

«Imel je škornje na nogah in rokavice na rokah, veš li, kaj se pod njimi skriva?» ugovarja David.

«Ti si pa res norec, David. To je gotovo agent, ki ponuja kavo ali kaj družega.»

«Agent, pa agent, ali on ne ponuja kave, marveč je agent za duše! Nisi li videla, kako se mu kadi iz ust in kako letijo iskre iz njegovih oči?»

«Tudi tebi se kadi iz ust, kadar žgeš tobak, sicer pa nisem videla ne dima ne isker.»

«Aha-a, Tebe pa že ima! Te je že preslepil! Oh moj Bog, kaj bo, kaj bo! Večkrat sem ti pravil, da ne mešaj vina z vodo in ne goljufaj dacarjev! Sedaj pa imaš!» Po takem neumnem tarnanju je začelo tudi Katro nekoliko skrbeti, zato je sklone, hudiču kolikor mogoče postreči. Pokliče torej deklo Jero, kateri naroči, da dobro zakuri sobo za tujca ter naj potem pokropi celo hišo z blagoslovljeno vodo. Konec prih.

Kako so postale iz juhe pogače.

Možje vedno siromak, kadar si mora sam kuhati. K. Lovro je dolgo mislil, kaj bi si izkuhal. Nazadnje se je odločil za koruzno juho. Pristavi k ognju in nasiplje koruzne moke. Moke pa mu je ušlo malo preveč, da bi bila juha pregosta. Goste juhe ni imel rad. V izgubo pa mu ni šlo, ker Lovro si je vedel povsod pomagati: «Čakaj, rajši si napravim koruzne žgance.» Srečna misel mu je torej šinila v glavo, nasipal je še malo več moke, da bi jedel žgance. Začne mešati, toda žganjci bodo premehki, ker je za žgance vendar premalo moke bilo v loncu. «Tristo koruznih žgancev,» začel je Lovro preklinjati žgance, zagrabil lonec in prelil vso skupaj v veliko modlo. «Če nočejo biti ne žganci ne juha, pa bom jedel koruzne zlevanke.» Tako si je spekel Lovro pogačo iz juhe.

Vprašam vas, gospodinje, ali bi si vedela vsaka izmed vas tako dobro pomagati, kakor Lovro?

*

«Zakaj pa imate vi, Kitajci, kito?» vpraša Anglež Kitajca. «Ali ni nepotrebna, ker ničesar ne obešate nanjo?»

Kitajec se nasmeje, pogleda Angleža in reče: «Zakaj pa nosite vi zadaj na suknji gumbe? Saj nimate kaj zapeti z njimi.»

*

Kako je ogenj «ven prišel».

«No, Lovrek, ali se že kaj ve, kako je včeraj ogenj pri sosedu ven prišel?» — «Ej, kajpada se ve; ljudje pravijo, da je stena pregorela in potem je ogenj «ven prišel!»

*

Šele prvi.

Zdravnik je nekje stavil osepnice. Ko je že končal delo ter pospravljaj orodje, odprla so se zdajci vrata in v sobo je stopila žena z jednoletnim otrokom v naročju. Nejevoljen reče zdravnik: «No, no, to je menda vendar zadnji?» — «Oh, gospod doktor,» odgovori žena sramežljivo, «šele prvi je!»

*

Nevarno.

Zdravnik, poklican k bolniku, zapazi majhno rano ter ukaže, naj hitro odpošlje hlapca v lekarno po mazila. Bolnik se ustraši in reče: «Oh, za Boga, gospod, mislim, da še ni tako silno nevarno!» — «Silno nevarno je,» odgovori zdravnik; «zakaj, če hlapec ne prinese hitro mazila, pa se rana zaceli že prej!»

*

Enoglasno!

(Iz hermanske občine.)

Kmet A. (bahato): Ali že veš, da je bil v naši občini nemškutar Wratschko enoglasno izvoljen?

Kmet B: Kako je to mogoče? So li tam sami nemškutarji doma?

Kmet A: Kaj si ti meša, saj je naš poslanec dr. Ploj dobil 62 glasov, Wratschko pa samo enega. Torej enoglasno!

Kupijo se vse številke „Štajerca“ v Ptuj

če jih kdo ima, ali pa jih preskrbi.

Naslov pove upravništvo «Slovenskega Štajerca».

A. Jurcev naslednik

Alojzij Senčar

špecerijska trgovina v Ptuj

priporoča svojo veliko zalogo špecerijskega blaga, ima tudi veliko zalogo Portland-cementa (Judendorfer Portland-Cement) po najnižji ceni.

Kupuje vedno vsake vrste poljske pridelke, namreč pšenico, hajdino žito (rž), koruzo, vsake vrste fižol, suhe gobe, jajca, maslo, sveže sirovo maslo (puter), orehe, kostanj i. t. d.

vse to po najvišjih cenah.

Listnica uredništva.

Gospodu Francu Wratschkotu, bivšemu kandidatu stranke «Ptujskega Štajerca», povemo pod častno besedo, da nihče od njega imenovanih gospodov, katere sumi v nam privatno dopislanem pismu, ni pisal dosedaj še nobene vrstice za naš list. Avtorja dotičnega dopisa mu seveda pod nobeno ceno ne moremo izdati, ker je to stroga uredniška tajnost.

Loterijske številke

vlečene dne 17. septembra:

Trst: 21, 72, 24, 62, 23.

vlečene dne 24. septembra:

Gradec: 44, 14, 11, 43, 79.

Najizvrstnejše in najboljše tamburice (glasbeno orodje) izdeluje in razpošilja

prva sisečka tovarna tamburic

J. STJEPUŠIN

Sisek (Hrvaško).

Ta tovarna je bila odlikovana na Pariški razstavi leta 1900 in na Milenijski leta 1896.

Razven vsega glasbenega orodja so tudi vsakovrstne sekirice (note) za različne instrumente v zalogi. Priporočajo se izvrstne gosli, citre, kitare, mandoline, harmonike in okarine. V isti tovarni izbaja tudi strokovni list

„Tamburica“

po enkrat na mesec ter stane za celo leto 8 kron z glasbeno prilogo vred.

Za vsaki instrument se jamči.

Velik cenik s slikami se pošlje na zahtevanje zastoj.

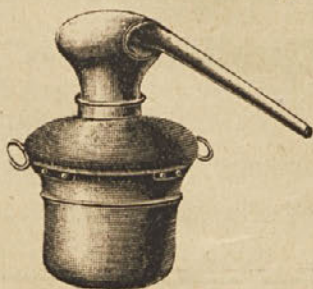

Prodajalna klobukov

ki že celih 40 let na istem mestu v najbolj obiskani cesti kraja obstoji, se z vsem dobro sortiranim blagom zaradi bolezni v obitelji takoj za 1000 gl. proda.

Več pove M. Mayr, klobučarica v Ptuj (Štajersko).

Le pri „Merkurju“

P. Majdič v Celju.

Kje?

Le pri „Merkurju“ trgovina z železnino P. Majdič v Celju, se kupijo najboljši poljedelski stroji, vitelji, slamo-reznice i. t. d.

mlatilnice

Bogata zaloga **traverz** in železniških šin, železa za vezi, cementa, vodovodnih naprav ter cevi in vsakovrstnega, v železninsko stroko spadajočega blaga.

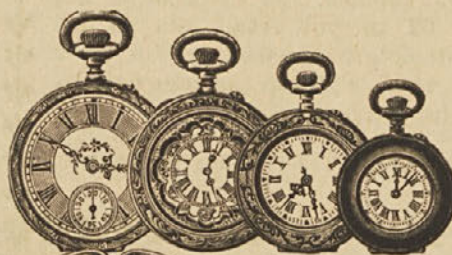
Izurjen občinski tajnik

vešč slovenskega in nemškega jezika z dobrimi spričali želi spremeniti službo. Naslov „Zvest“ št. 100, poste restante Št. Jur na južni železnici (Štajersko):

Največja in najcenejša

domača narodna eksportna tvrdka ur, zlatnine in srebrnine. Priznano dobro blago!

Žepne ure so pravega švicarskega izdelka.

H. Suttner

urar

v Kranju (Kranjsko).

Zalagatelj družbe c. kr. državnih uradnikov za Avstrijo, priporoča svojo bogato zalogo finih in natančno idočih švicarskih ur, zlatnine in srebrnine. — Mali dobiček, veliko spečavanje. — **Ceniki na zahtevo zastoj in poštnine prosto.**

Opomba. Da je moje blago **zares fine in ure zanesljivo idoče**, je dokaz to, da razpošiljam iste na vse kraje sveta. Kdor hoče kupiti dobro idočo uro, naj se zaupno obrne na mojo tvrdko.

Stanje hranilnih vlog nad
19 milijonov kron.

Stanje rezervnega zaklada
nad 650.000 kron.

Mestna hranilnica ljubljanska na Mestnem trgu zraven rotovža

sprejema hranilne vloge **vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne** in jih obrestuje po 4% ter pripisuje nevzdignjene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vložnih obresti plačuje hranilnica iz svojega, ne da bi ga zaračunila vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice.

Posoja se na zemljišča po 4 1/4% na leto. — Z obrestmi vred pa plača vsak dolжник toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno 5% izposojenega kapitala. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolжник poplačati dolg z obrestmi vred n. pr. v 33 letih, tedaj mora plačevati na leto 6% izposojenega kapitala.

Posoja se tudi na menjice in vrednostne papirje.

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani.

Podružnica v Celovcu. Podružnica v Spljetu.

Akcijski kapital 1.000.000 K.

Kupuje in prodaja vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz. Zamenjava in eskomptuje izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone. Daje predujme na vrednostne papirje. Zavaruje srečke proti kurzni izgubi. — Denarne vloge sprejema v tekočem računu ali na vložne knjižice proti ugodnim obrestim. Vloženi denar obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.

Pr omese izdaja k sak emu žrebanju.

**Vinkuluje in devinkuluje vojaške
ženitninske kvacije.**

Eskomt in inkasso menic.

Borzna naročila.

Promet s čeki in nakaznicami.

Zdravje je največje bogastvo.

Kapljice sv. Marka.

Te glasovite in ne nadkri-
ljive kapljice sv. Marka se
uporabljajo za notranje in
zunanje bolezni. Posebno
odstranjujejo trganje po ko-
steh, nogah in rokah ter
ozdravijo vsak glavobol. One
delujejo nedosegljivo in spa-
sonosno pri želodčnih bo-
leznih, ublažujejo katar in
izmeček, odpravijo naduho,
bolečine in krče, pospešujejo

in zboljšujejo prebavo, čistijo kri in čreva. Te preženejo velike in male gliste ter bolečine, po teh provzročene. Tudi delujejo izborno proti bripavosti in prehlajenju. Lečijo vse bolezni na jetrih in slezih ter «koliko» in ščipanje v želodu. Odpravijo vsako mrzlico in od te izvirajoče boleti.

Te kapljice so najboljšo sredstvo proti bolezni na maternici in «madroni» in zato ne bi smele manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši.

Dobiva se samo v „Mestni lekarni v Zagrebu“. Na-
ročuje se edino in točno le pod naslovom:

**„Mestna lekarna“, Zagreb, Markov trg št. 80
poleg cerkve sv. Marka.**

Denar se pošilja naprej ali pa povzame. Manj kot en ducat (12 steklenic) se ne pošilja. Cena je naslednja in sicer **franko** na vsako pošto:

1 ducat (12 stekl.)	4 K — h.	4 ducati (48 stekl.)	14 K 60 v.
2 „ (24 „)	8 „ — „	5 „ (60 „)	17 „ — „
3 „ (36 „)	11 „ — „		

Priznalnih pisem imam na tisoče, da jih ni mogoče vseh tukaj ponatisniti, zato navedem imena le nekaterih gospodov, ki so z posebnim uspehom uporabljali kapljice sv. Marka ter popolnoma ozdravili: Ivan Barentinčič, učitelj; Janko Kišur, kr. nadlogar; Štefan Barič, župnik; Ilija Manić, opančar; Sofija Vuhelič, šivilja; Jožef Seljanič, kmet, i. t. d.

Mestna lekarna v Zagrebu,

Mestni trg št. 80, poleg cerkve sv. Marka.

Ustanovljena leta 1860.

Ustanovljena leta 1860.

Ustanovljeno 1. 1832.

Priznано najboljšo oljnate barve

zmlete s stroji najnovejše sestave,
prekašajo vsako konkurenco po
finosti, ki omogočijo z jako majhno
množino pobarvati veliko površino,
razpošilja

po nizkih cenah

Adolf Hauptmann v Ljubljani

prva tovarna oljnatih barv, firneža,
laka in steklarskega kleja. Zaloga
slikarskih in pleskarskih predmetov.

Ilustrovani ceniki dobe se brezplačno.